

VIKRAMORVASI

AN ADAPTATION OF

Kalidasa's Samskrit Drama

IN TAMIL

BY

Rao Bahadur P. SAMBANDAM,

B.A., B.L.,

Author of :

"The Two Sisters," "Galava," "Manohara," "Blind Ambition," "The Two Friends," "Fate and Love," "Sarangadhara," "Simhalanatha," "Pushpavalli," "Amaladitya," "Magapathi," "Farces," "Sivuthondar," "The Golden Fetters," "True Love," "The Bandit Chief," "Markandeya," "The Fair Ghost," "The Merchant of Vanipura," "The Wedding of Valli," "The Eve of Love," "Vijayarangam," "As you like it," "Ratnavali," "Lord Buddha," "The Tragedy of Silence," "The Good Fairy," "Geetha Manjari," "Harischandra," "As We Sow-So We Reap," "The Curse of Oorvasi," "Chandrabari," "The Demon Land," "Sabapathy Part I," "The Pongal Feast" or "Sabapathy" Part II, "A Rehearsal" or "Sabapathy" Part III, "Blessed-in a Wife," "The Dancing Girl" "Subbadra-Arjuna" "Karna The Giver" "Sahadeva's Stratagem" "Bricks Between & At Any Cost" "Surgeon General's prescription and Vichu's Wife" "Sakuntala" etc in Tamil, and "Harischandra," and "Yayathi" in English.

FIRST EDITION.

Madras :

PRINTED BY DOWDEN AND CO., AT THE "PEERLESS PRESS,"
21, Sunkurama Chetty Street.

1929

All Rights reserved.

[Price per Copy

விக்கிரம ஊர்வசி

—o—o—o—

காளிதாச மஹாகவி சம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதிய

நாடகத்தின் தமிழ் அமைப்பு.

ராவ் பஹதூர்

ப. சம்பந்த முதலியார், பி-ஏ., பி-எல்.,

அவர்களால் இயற்றப்பட்டது.

இந்த நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்ற நூல்கள் :

“லீலாவதி சுலோசனை” “கள்வர் தலைவன்,” “மனோஹரன்,”
“இரண்டு நண்பர்கள்,” “சாரங்கதரன்,” “நற்குல தெய்வம்,”
“சத்ருஜித்,” “யயாதி” “மார்க்கண்டேயர்,” “விஜயரங்கம்,”
“காதலர் கண்கள்,” “பேயல்ல-பெண்மணியே,” “மகபதி,”
“மெய்க்காதல்,” “பொன் விலங்குகள்,” “சிம்ஹளநாதன்,”
“விரும்பிய விதமே,” “சிறுத்தொண்டர்,” “காலவரிஷி,”
“வாண்புர வணிகன்,” “ரஜபுத்ரவீரன்,” “ஹரிச்சந்திரன்,”
“ரத்னாவளி,” “புஷ்பவல்லி,” “கீதமஞ்சரி,” “பிரஹுசனங்கள்,”
“ஊர்வசியின் சாபம்,” “அமலாதித்யன்” “சபாபதி முடிற் பாகம்,”
“பொங்கல் பண்டிகை” அல்லது சபாபதி இரண்டாம் பாகம்,
“ஓர் ஒத்திகை” அல்லது சபாபதி மூன்றாம் பாகம், “வள்ளிமணம்”
“முற்பகற்செய்யின் பற்பகல் விளையும்,” “புத்த அவதாரம்,”
“வேதாள உலகம்,” “மனைவியால் மீண்டவன்,” “தாசிப்பெண்”
“சுபத்திபார்ஜுன” “கொடையாளி கர்ணன்” “சசுதேவன் சூழ்ச்சி”
“இடைச்சுவர் இருபுறமும் - என்ன நேர்ந்திடினும்” “சர்ஜன்
ஜெனரல் விதித்த மருந்து-விச்சுவின் மனைவி” “சகுந்தலை”
முதலியன.

முதற் பதிப்பு

சென்னை :

டெஸ்டன் கம்பெனியாரின்

பியர்லெஸ் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1929

Preface to the First Edition.

This is an adaptation in Tamil of Kalidasas's "Vikramorvasi". Just as in my adaptation of Sakuntala, I have omitted certain passages which may have high poetic value but are not necessary for stage purposes.

Persons desirous of staging this or any other drama by me, are informed that they will have to pay a small royalty which I charge and take my previous permission before doing so, otherwise they make themselves liable to be prosecuted for breach of copyright.

"PAMMAL LODGE" }
G. T. MADRAS. }
27th August 1929. }

The Author.

INSCRIBED
TO
THE BELOVED MEMORY OF
MY PARENTS

P. VIJIARANGA MUDALIAR,

and

P. MANICKAVELU AMMAL,

and

MY FRIEND

C. RANGAVADIVELU.

விக்கிரம ஊர்வசி

—:—

நாடக பாத்திரங்கள்

புநாவல்	...	பிரதிஷ்டானத்து அரசன்
மாணவகன்	..	விதூஷகன்
ஆயுல்	...	{ புநாவரசுக்கும் ஊர்வசிக்கும் பிறந்த பிள்ளை
நாரதர்	...	ஓர் தேவ முனி
சிந்திராதன்	..	கந்தர்வராஜன்
லாதவ்யன்	...	கஞ்சுகி
பல்லவன் } காலவன் }	...	பரதருடைய இரண்டு மாணுக்கர்கள்
ஊர்வசி } சிந்திரலோகை } சுஹஜன்யை } ரம்பை } மேனகை }	...	அப்சர ஸ்திரீகள்
அரசி	...	புநாவலின் ராணி
நிபுணிகை	...	ராணியின் பாங்கி

நாபசி, யவனி, பரிஜனநகன் முதலியோர்.

கதை நிகழ் இடம்:—தேவலோகத்திலும், பிரதிஷ்டானத்திலும்.

காலம்:—துவாபரயுகம்.

விக்கிரம ஊர்வசி

முதல் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்:—தேவலோகம்.

திரைக்குப்பின். அபயம்! அபயம்! ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்க ஆற்றலுடைய, அமரர்களுக்கு ஆப்தன் எவரேனுமுண்டோ!

அரசன் காரதி பின்தொடர விரைந்து வருகிறார்.

அ. அபலைகள்! அழகை ஒழியுங்கள்! தினகரனைக்கண்டு திரும்பிவந்திருக்கும் புரூரவஸ் இதோ இருக்கின்றேன், என்னிடம் அணுகி, எவரிடமிருந்து உங்களைக்காக்க வேண்டுமென்பதைத் தெரிவியுங்கள்.

ரஃபை, சஹஜனையை முதலிய அபசரஸ்திரீகள்
மற்றொரு பக்கமிருந்து விரைந்து வருகின்றனர்.

ர. அரசே! அரக்கர் கொடுமையினின்றும்.

அ. கடின சித்தமுடைய அரக்கர், உங்களுக்கு என்னகஷ்டம் விளைத்தனர்?

ர. மஹாராஜா! கேட்டருளும். கடும்தவம் புரிவோரைக்கண்டு பயந்திடுங்கால் அமரர்கோனுக்கு அருமையாம் அஸ்திரம்போன்ற, அழகில் தனக்கு நிகர் ஆருமில்லையென்று கர்வித்திருந்த கமலாசனியை வென்று வெட்கிடச் செய்தவளாம், அமரர் உலகத்திற்கோர் அணிகலம்போன்ற—எங்கள் பிரியசகி ஊர்வசி, மனிதவாகனன் மாளிகையினின்றும் திரும்பிவருகையில் ஹிரண்ப புரவா

சியாகிய, பாதிவழியில் திடீரென்று தோன்றிய கேசின் எனும் அரக்கனால், சித்திரலேகை எனும் அவள்தோழியுடன் சிறையாக்கப்பட்டாள்!

அ. இக்கொடுஞ்செயல்புரிந்தோன் எப்பக்கம் சென்றனன் தெரியுமோ உங்களுக்கு?

ச. வடகிழக்குப்பக்கமாய்.

அ. ஆனால் உங்களது தயரம் ஒழியுங்கள், உங்களுடைய தோழியை உம்மிடம் சேர்க்க இதோ புறப்படுகிறேன்.

மற்றவர். இத்தகைய செய்கை சோமனுக்கு நிகராகிய உமக்கே தரும்!

அ. ஆயினும், எனக்காக எவ்விடம் எதிர்பார்த்திருப்பீர்கள்?

ர. அந்த ஹேபகூடத்தின் சிகரத்தில்

அ. சாரதி, ரதத்தை ஈசான்யதிக்கில் விரைவாகச் செலுத்தும்.

சா. மஹாராஜாவின் கட்டளைப்படி.

[அரசனும் சாரதியும் விரைந்து போகின்றனர்.]

ர. சகிகாள்! ராஜரிஷி போய்விட்டனர், ஆகவே நாம் குறித்தவிடம் போய் அவர்வரவை எதிர்பார்த்திருப்போம்.

மற்றவர். அப்படியே.

[போகின்றனர்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்:—தேமகூடத்தின் சிகரம்.

ரம்பை, மேனகை, சஷ்ஜன்யை முதலியோர் ஒருபுறம் காத்திருக்கின்றனர்.

ர. நமது ஹிருதயத்தைப் பேதிக்கின்ற பயம் எனும் பாணத்தை அந்த ராஜரிஷி போக்கிவாராக !

மே. சகி, சந்தேகம் வேண்டாம், அமர் நேரிடுங்கால், அமரே சனும் அவரை மத்யலோகத்திலிருந்து மரியாதையுடன் வரவழைத்து, தனது சைனியத்திற் கெல்லாம் தலைவனாக நியமித்து, எப்பொழுதும் வெற்றியினை எய்துகின்றார்.

ர. கஷ்டமாம் இப்பிரயத்தனத்திலும் இஷ்டசித்தி எய்துவாராக !—சகிகளே, சந்தோஷமாயிருங்கள் ! மான் கொடியானது உயரப்பறந்திட, சோமதத்தம் எனும் அந்த ராஜரிஷியின் ரதமானது அதோ புலப்படுகின்றது. மேற்கொண்ட காரியத்தை முடித்திடாமல் அவர் திரும்பியிருக்கமாட்டார்.

மற்றொரு பக்கமாக அரசனும், கண்களைப் பயத்தால் மூடியிருக்கும் ஊர்வசியைத் தாங்கி சித்திரலேகையும், சாரதியும் வருகிறார்கள்.

சி. பிரியசகி, பயம் ஒழிவாய் !

அ. அழகிய அணங்கே அச்சம் ஒழிவாயாக ! அமரர்கள் வைரியாகிய அசுரனிடமிருந்துண்டான அச்சமானது அறவே நீங்கியது; அசனியே ஆயுதமாகவுடைய அமரர்கோனுடைய சக்தி மூன்றுலகங்களையும் முற்றிலும் காக்கின்றது. காலையில் சூரியனைக் கண்டதும் தாமரையானது. விகசிப்பது போல் உனது நீண்ட கண்களைத் திறந்திவாயாக !

சி. அந்தோ ! பெருமூச்சு வருவதினால் பிழைத்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது, ஆயினும், இவள் ஸ்மரனை எய்தாதற்குக் காரணம் என்னவோ ?

- அ. அதிகமாய்ப் பயந்திருக்கிறாள், புஷ்பத்தின் நாளத்தைப் போன்ற மெல்லிய இவள் ஹிருதயமானது, இன்னும் நடுக்கம் நீங்கிலது, அதனால் ஸ்தனத்திடை பூசிய சந்தனச்சாந்து படபடவென்று துடிக்கின்றது பார்.
- சி. பிரயசகி ஊர்வசி! மனதைத் தைரியம் பண்ணிக்கொள். அமரலோகத்து அப்சரஸ்திரீயாயிருந்து இப்படி நீ அதைரியப்படலாமா?

[ஊர்வசி பிரக்ஞை எய்துகிறாள்.]

- அ. அதோ பிரக்ஞை அடைகிறாள் உனது பிரியசகி. இவ்வழிகிய மேனியாள், சற்றேறக்குரைய பயம் முற்றிலும் நீங்கினவளாய், இரவில் சந்திரன் உதயமாகும் பொழுது இருள் நீங்குவது போலும், இராக்காலத்தில் அக்னியானது புகைநீங்கித்தோற்றுதல் போலும், கரைசரிந்து வீழ்ந்ததினால் கலங்கிய கங்கா நதிபானது மறுபடியும் தெளிவெய்துவதுபோலும், காணப்படுகிறாள் பார்.
- சி. சகி! மனதைத்தைரியப் படுத்திக்கொள். அமரர்களுக்கு விரோதிகளாகிய அவ்வரக்கர்கள் முற்றிலும் முறியடிக்கப் பட்டார்கள்.

ஊர். [கண்ணைத்திறந்து] என்ன, தபோபலத்தால் அனைத்தையும் அறிகின்ற அயிராணி கேள்வனலா?

சி. அன்று, தேவேந்திரனுக்குச் சமமான சக்தியுடைய இந்தப்புருவஸ் என்னும் ராஜரிஷியால்.

ஊர். [அரசனை நோக்கித்தனக்குள்] அரக்கர்கள் எனக்கு அனு கூலமே இழைத்தனர்.

அ. [தனக்குள்] நாராயணன் எனும் தபசியின் துடையினின்றும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு இம்மின்னாள் வெளிவந்தபொழுது அமரருலகத்து அப்சரஸ்திரீகள் அனைவரும், இவளது மேனியைக்கண்டு வெட்கியது ஆச்சரியமன்று!—அல்லது, தபசியினால் சிருஷ்டிக்கப் பட்டவளோ என்றே சந்தேகங்கொள்கிறேன். ஒருகால், இவள் பிறந்தக்கால் அழ

கிய காந்தியையுடைய சந்திரனே இவள் தந்தையா யினனோ? அல்லது மற்றவர்மனதில் காதலை விளைத்தலே தன் தொழிலாகக் கொண்ட காமன்தான் இவள் தகப்பனோ? செடிகளையெல்லாம் புஷ்பிக்கச் செய்யும் வசந்துருதுதான் இவளைப் பிறப்பித்ததோ? இல்லாவிடின் வேதத்தையே படித்து ஜடமாகிய புத்தியையுடைய, ஆசையென்பது அறவே நீங்கிய வயோதிகரான தபசி, இவ்வளவு லாவண்யமான உருவத்தை எங்ஙனம் சிருஷ்டித்திருக்கக்கூடும்?

ஊர். சகி, நம்முடைய மற்ற சகிமார்கள் எங்கிருக்கின்றனர் இப்பொழுது?

சி. அவர்களுக்கு அபயம் அளித்த இந்த அரசர் அறிவார்.

அ. பாவையர் திலகமே! ஒருமுறை உன்னைப் பார்க்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெற்று அதன்பலனை யடைந்த வனும், உன்பிரிவாற்றாமையால் பரிதப்பிப்பானென்றால், உன்மீது பூரணமான பிரியமுடைய உனது சகிமார்களைப் பற்றிச் சொல்வதென்னே?

ஊர். [ஒருபறமாக] பெருந்தன்மையுடன் பேசுகின்றார்.—சந்திரனிடமிருந்து அமிரதம் சுரப்பது ஓர் ஆச்சரிய மன்றே— [வெளிப்படையாய்] ஆகவே நான் அவர்களை அதிவிரைவிற்காணவிரும்புகிறேன்.

அ. அழகிய மேனியாய்! கிரஹணத்தினின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட சந்திரன் பிரகாசிப்பது போல் பிரகாசிக்கும் உனது முகத்தைக்காண்கின்றனர் இதோ இந்தஹேமகூடசிகரத்திலிருந்து, உனது சகிமார்கள்.

சி. சகி, இதோபார்.

ஊர். கண்களால் என்னைக்கவருவது போலிருக்கிறது.

சி. யார் சகி?

ஊர். ஏ—நம்முடைய சகிகளின் கூட்டம்.

- ஈ. சித்ரலேகையுடன் நமது பிரியசகி ஊர்வசியை அழைத்துக் கொண்டு இதோவருகிறார் ராஜரிஷி—விசாகநட்சத் திரத்தையடைந்த பகவான் சந்திரனைப்போல்.
- மே. நம்முடைய இரண்டு கோரிக்கைகளும் நிறைவேறின. ஒருபுறம் நம்முடைய பிரிய சகியை நாம் அடைந்துவிட்டோம், மற்றொருபுறம் ராஜரிஷியும் காயம் சிறிதுமின்றித்திரும்பிவந்தனர்.
- சஹ. உண்மையை உரைத்தாய், அரசுக்களை ஜெயிப்பது அதிககடினமே.
- ஈ. சகிகாள், வாருங்கள், நமக்குதவிபுரிந்த ராஜரிஷிக்கு மரியாதை செய்வோம் [அரசன் அருகிற் செல்கின்றனர்] அரசரை வென்ற அரசர் ஏறே! உமக்கு மங்களம் உண்டாகுக!
- அ. உங்கள் சகியினைப் பெற்ற உங்களுக்கும் சேஷமமுண்டாகுக!
- ஊர். சகிமார்களே! என்னை நன்றாய்க்கட்டிக் கொள்ளுங்கள் = உங்களையெழும்படியும் பார்ப்பேன் என்னும் ஆசை அற்றவளாயிருந்தேன்.
- ஈ. அரசே! இன்னும் ஆயிரம் கல்பம் எவ்விதமும் இந்த அவனியைக்காப்பிராக!
- சா. மஹாராஜா! அதிவேகமாய் வரும் ரதத்தின் தொனியைப்போல் ஒரு சப்தம் கிழக்கினின்றும் கேட்கப்படுகிறது—மின்னலோடுகூடிய மேகத்தைப் போல், பொன்மயமான அங்கதம் அணிந்தயாரோ ஒருவர் வருகிறார்.
- அபசரஸ்திரீகள் ஓ! சித்திரரதர்!
- சித்திரரதர் வருகிறார்.
- சி. மஹாராஜா! தேவேந்திரனுக்கும் சகாயம் செய்யும்படியான உமது வீரமானது அபிவிருத்தியடையுமாக!
- அ. ஹா! வாரும் கந்தர்வராஜனே!—வாரும் நண்பரே!

சி. நண்பனே,—நாரதமுனிவரிடமிருந்து ஊர்வசியானவள் கேசின் எனும் கொடியவனால், கொண்டு போகப்பட்டாள் என்பதை அறிந்தவராய், தேவேந்திரன் அவளை மீட்டுவரும்படியாக கந்தர்வசைனியத்திற்கு உத்தரவளித்தார்; வழியில், தாங்கள் ஜெயித்து விட்டதாகச் சாரணர்சள் புகழ்ந்ததைக் கேட்டு, இங்கு உம்மிடம் வந்தோம். ஆகவேதாங்கள், ஊர்வசியை அழைத்துக் கொண்டு எங்களுடன் வந்து தேவேந்திரனைக் காண்பது உசிதமாம். தாங்கள் இந்திரனுக்கும் பேருதவியே புரிந்திருக்கின்றீர். ஏனெனில், ஊர்வசி முன்பு நாராயணனால் இந்திரற்கு அளிக்கப்பட்டாள், இப்பொழுது, தன்சினேகிதனாகிய உம்மால், தானவன்கையினின்றும் மீட்டுக் கொடுக்கப்பட்டாள்.

அ. அன்று, அப்படியன்று, தேவேந்திரனது வல்லமையினாலேயே அவரது நண்பர்கள் அவரது விரோதிகளை வெல்கின்றனர் என்பது திண்ணம். பெரியமலைசூகையினின்றும் கர்ஜிக்கும் ஆண்சிங்கத்தின் அரிய சப்தத்தின் பிரதித்தொணியானது, எங்கும்பரவி, தங்கும் கரிகளைத் தயங்கிடச் செய்கிறதல்லவா?

சி. நீர் கூறுவது ஒழுங்கே! தாழ்ந்ததன்மை ஆழ்ந்தவீரத்திற்கு அணிகலமாகும்!

அ. நண்பனே, இந்திரனைக் காண்பதற்கு இப்பொழுது எனக்கு அவகாசமில்லை, ஆகவே, தாமே இவர்களை இந்திரனிடம் அழைத்துச் செல்லும்.

சி. தங்களிஷ்டப்படியே—இவ்வழி, இவ்வழி, மாதர்கள்.

[ரம்பை மேனகை முதலியோருடன் போகின்றார்.]

ஊர். [ஒருபுறமாக] சகி சித்ரலேகா, அவர் என்னைக் காப்பாற்றியவராயிருந்த போதிலும் அந்த ராஜரிஷியிடமிருந்து விடைபெற்றுக்கொள்ள அசக்தளாயிருக்கின்றேன், நான் சொல்லவேண்டியதை என் பொருட்டு அவரிடம் நீ கூறு.

சி. [அரசன் அருகிற் சென்ற] மஹாராஜா, பூஜ்யரான தாம் உத்தரவளித்தால், தம்முடைய புகழை, எனதாருயிர்த் தோழகை அமரர் உலகிற்கு எடுத்துச் செல்கிறேன், என்று ஊர்வசி இரந்து கேட்கிறாள்.

அ. போய்வாருங்கள்—மறுபடியும் சந்திக்க.

ஊர். [போகும் போது] எனது முக்தாஹாரமானது இக்கொடியிற்சிக்கிக் கொண்டதே! [திரும்பி அரசனைப்பார்த்து] சித்ரலேகை, இதைக்கொஞ்சம் எடுத்துவிடு.

சி. [புந்கையுடன்] வாஸ்தவமாய் கெட்டியாய்ச் சிக்கிக் கொண்டது, அதை விடுவித்துக்கொள்ளுதல் சுலபமன்றென அஞ்சுகிறேன். ஆயினும் பிரயத்னப்பட்டுப் பார்க்கிறேன்.

ஊர். [புந்கைபுரிந்த] சகி, இப்பொழுது நீ கூறிய வார்த்தைகளை மறவாதே.

[சித்ரலேகையுடன் போகிறாள்.]

அ. [தனக்குள்] ஓ! கொடியே அவள்போவதை அரைகூணம் தடுத்து தன் முகத்தைப் பாதி திருப்பி என்காதலி என்னைத்தன் கடைக்கண்ணாற் பார்க்கும்படி எனக்கு ஓர் இனிய உதவிபுரிந்தாய்—அந்தோ! அடையக் கூடாத ஆசைக்கு ஆளாக்கினனே அக்காமன் என்னை!—ஆகாயத்தை ஊடுருவிச்செல்லும் அந்த ஊர்வசி, என்னிருதயத்தை அபகரித்துச் சென்றனளே!

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்—அரசனது மாளிகையின் வெளிப்புறம்.

விதூஷகன் வருகிறான்.

வி. ஹா! ஹா! பிராம்மணர்த்தம் சாப்பிட்ட பிராம்மணன் வயிறானது தின்பண்டங்களால் வெடிப்பதே போல், அரசரது இரகசியமானது என்னை விட்டுவெளியே வரப்பார்க்கிறது, ஆகவே கூட்டத்திலிருந்தால் என்வாயைப்பூட்டிவைக்க முடியாது; ஆகையினால் கூட்டம் அதிக நெருக்கமாயிராத விமானப்பரிச்சந்தம் என்னும் இம்மாளிகையின் வெளியில், எனது நண்பரான அரசர் உத்யோக ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருக்கும் வரையில், இங்கு உட்கார்ந்திருக்கின்றேன்.

ஒருபுறமாக நிபுணிகை வருகிறான்.

நி. “பெண்ணே, நிபுணிகை, பரிசுத்தமான பரிதியைக்கண்டு திரும்பியது முதல், மஹாராஜாவின் மனமானது எதையோ எண்ணி ஒருவாறு மாறியிருக்கிறது, ஆகவே, அவரது ஆபத்தமிக்கான, பூஜ்யமான மாணவகரிடமிருந்து, அவரது ஏக்கத்திற்கு என்ன காரணம் என்று, எப்படியாவது தெரிந்தவா” என எனக்கு காசிமன்னன் மகளாகிய மஹாராணியவர்கள் கட்டளையிட்டிருக்கின்றனர். ஆயினும் அந்தப் பிராம்மணனை ஏமாற்றி, எப்படி அந்த ரகசியத்தை அறிவது நான்? பெரிதல்ல, புல்லின் துணியின் மீதிருக்கும் பனித்துளியைப்போல் அந்த ரகசியமானது அந்தப்பிராம்மணன் மனதில் தங்கியிராது அதிகநேரம். ஆகவே அவரைத்தேடி கண்டுபிடிப்

போம். [திரும்பிப்பார்த்து] இதோ, ஏதோ காரணத்தினால், சித்திரத்தில் வரைந்த வானம் போல், சேஷ்டையின்றி அந்தப் பிரம்மண உட்கார்ந்திருக்கிறார்.—அருகிற் செல்வோம்—[போய்] ஆர்யரே! நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

வி. உனக்கு மங்கள முண்டாகுக! [தனக்குள்] இந்தத்திருட்டுப்பெண்ணைப் பார்த்ததும் அரசரது இரகசியமானது என்ஹிருதயத்தைப் புரட்டிக்கொண்டு வெளியேவரப் பார்க்கிறது. [வெளிப்படையாய்] நல்லது நிபுணிகே, உனது சங்கீதப்பாடத்தை விட்டு எங்கே சஞ்சரிக்கின்றாய் இங்கெல்லாம்?

நி. தேவியவர்களின் கட்டளையினால் தங்களைக் காண்பதற்காக.

வி. தேவியவர்கள் என்னகட்டளை யிட்டார்கள்?

நி. எப்பொழுதும் தன்பட்சமாயிருக்கும்படியான தாங்கள், தனக்கு மிகவும் கஷ்டம்நேரிட்ட காலையில் கைவிடமாட்டீர்கள், என்று சொல்லுகிறார்கள்.

வி. என்ன, எனது நண்பர் ஏதாவது அவர்கள் மனதிற்கு விரோதமாக நடந்திருக்கின்றாரா என்ன?

நி. ஆர்யரே! எந்த மாதின் மீது காதல் கொண்டிருக்கின்றாரோ அம்மாதின் பெயரால் மஹாராணியவர்களை அழைத்தனர்.

வி. [தனக்குள்] என்ன! மஹாராஜா அவர்களே தன் இரகசியத்தை வெளியிட்டுவிட்டனரோ? அப்படியாயின் நான் மாத்திரம் என் நாவைப்பூட்டி வைத்துக் கஷ்டப்படுவானேன்? [வெளிப்படையாய்] என்ன? ஊர்வசி என்று கூப்பிட்டாரா என்ன? அந்த அப்சரசைப்பார்த்தது முதல், மஹாராஜா புத்திமாறினவராய், மஹாராணியை மாத்திரமா வெறுப்படையச் செய்கிறார்? வேடிக்கை

வினா தங்கனையெல்லாம் வெறுத்து என்னையும் தன் புறச்செய்கின்றனர்.

நி. [தனக்குள்] ஆகவே, மஹாராஜாவின் ரஹஸ்யமெலும் கோட்டையைப் பேதித்துக் கைப்பற்றி விட்டேன்— [வெளிப்படையாய்] பூஜ்யரே, மஹாராணி அவர்களுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்வது ?

வி. ரிபுணிகே, மஹாராஜா அவர்களின் கானல் ஜலத்தைப் போன்ற காதலை மாற்றி, நான் பிறகு வந்து அவர்களிடம் பணிவதாக மரியாதையுடன் மஹாராணி அவர்களுக்குத் தெரிவி.

நி. தங்கள் உத்தரவுபடியே.

[போகிறாள்.]

வி. ஹா! நியாயஸ்தலத்தினின்றும் ஆசனத்தை விட்டெழுந்து அரசர் இங்குவருகிறார்—இது தான் நமக்கு நல்ல சமயம் அவரைச்சந்திக்க.

அரசர் வருகிறார்.

அ. அத்தேவ லோகத்துக் கட்டழகியை, நான் கண்ட க்ஷணமே, மிகக்கொடியோன் என்மர்மத்தை தப்பாத தன் பாணத்தினால் பிளந்திட, அதன் வழியாய் என்னிரு தயத்தைக் கைப்பற்றிவிட்டனள்.

வி. [தனக்குள்] பாபம்! காசி ராஜன்மகள் மிகவும் கஷ்டப் பட்டிருக்க வேண்டும்.

அ. நண்பா, உன்னிடம் அடைக்கலமாக வைத்த என் இரக சியத்தை அதிஜாக்கிரதையாகக் காத்து வருகிறாயா ?

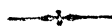
வி. [தனக்குள்] ஐஐயோ! அந்த பட்டிமுண்டையால் மோசம் செய்யப்பட்டேன்! இல்லாவிடின் என் நண்பர் இவ்வாறு என்னைக்கேட்கமாட்டார்.

அ. என்ன, பேசாமலிருக்கின்றாய் ?

- வி. உமக்குக்கூட உடனே பதில் சொல்லாதபடி அவ்வளவு கெட்டியாய் என் நாவைக்கட்டி வைத்திருக்கிறேன்.
- அ. மிகவும் நல்லது, நாம் இப்பொழுது எங்கு வினோதமாய்க் காலம் கழிப்போம்?
- வி. மடப்பள்ளிக்குப் போவோம்வாரும்.
- அ. எதற்காக?
- வி. அங்கே சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் சாமக்கிரியை களைக்கொண்டு அறுசுவை அன்னம் சமைக்கப்படுவதைக் கண்டால், மனதிலிருக்கும் படியான எப்படிப்பட்ட துயரமும் பறந்தோடிப்போகாதா?
- அ. [புந்நகையுடன்] நீ மிகவும் விரும்பும்படியான பொருள் களைக்கண்டு உன்மனமானது சந்தோஷமடையும், நான் விரும்பும் பொருள் அடையக் கூடாததாயிருக்க, என் மனம் எப்படி சந்தூஷ்டியடையும்?
- வி. அந்த ஊர்வசியின் கண்பார்வைக்குள் தாம் படவில்லையோ?
- அ. இருந்தால் என்ன?
- வி. அப்படியிருந்தால் தாங்கள் அவர்களைப் பெறுவது அசாத்தியமல்ல.
- அ. நிச்சயமாய் என்மீதுள்ள பட்சபாதத்தினால் நீ இவ்வாறு பகருகின்றாய்.
- வி. தாங்கள் கூறுவது எனது குதூஹலத்தை விர்த்தி செய்கிறது. எப்படி அசங்கியத்தில் நான் ஒப்புயர்வில்லாத வனையிருக்கிறேனோ அப்படியே அழகில் அந்த ஊர்வசி ஒப்புயர்வற்றவர்களா என்ன?
- அ. மாணவகா, அவளது ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் நான் வர்ணிப்பதென்றால், அது அசாத்தியமான காரியம், சுருக்கிச்சொல்கிறேன் கேள்.

- வி. மிகவும் கவனமாயிருக்கிறேன்.
- அ. நண்பனே! அவள் தேகமானது ஆபரணத்திற்கோர் ஆபரணமாகும், அலங்காரத்திற்கோர் அலங்காரமாம், அதற்கு உபமானமாக அதையேதான் கூறவேண்டும்!
- வி. ஆகவே, சாதகபட்சியானது அமரருலகத்து அமிர்தத்தை யன்றி வேறென்றையும் விரும்பாவிதம் கொண்டது போல், தாமும் அந்த ஊர்வசியை விரும்புகிறீர் போலும்!
- அ. ஏகாந்தப் பிரதேசமே காதல்வலைக்குட் பட்டவர்க ளுக்கு ஆறுதல் அளிக்கும் இடமாம், ஆகவே பிரமத வனத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோ என்னை.
- வி. [தனக்குள்] வேறுகதியில்லை. [வெளிப்படையாய்] இப் படிவாரும் போவோம். [போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்:—பிரமதவனம்.

வீதூஷுகளும் அரசுகளும் வருகிறார்கள்.

- வி. இவ்வழி—அரசே, பிரமதவனத்தில் வீசும் தென்றற் காற்றானது, விருந்தினனை அழைப்பதுபோல் உம்மை நல் வரவழைக்கிறது.
- அ. நண்பனே, பிரமதவனத்திற் புகுவதினால் என் தாபம் சற்று தணியுமென நான் நினைத்தது தவறாகும்; எனை வாட்டும் தாபத்தைத் தணிக்க இவ்வனத்திற் புகுந்தது, தன்னை அடித்துக்கொண்டு போகும் ஆற்றின் வேகத் திற்கு எதிராக நீந்த முயல்வது போலாம்.

வி. ஏன் அப்படி ?

அ. முன்னமேயே, மாற்றமுடியாதபடி அடையக்கூடாத பொருளின் மீது ஆசை கொண்ட என் மனதை, மன்மதன் வாட்டுகிறான், இப்பொழுதோ, இத்தோட்டத்திலுள்ள மாமரங்களின் பழுத்த இலைகளெல்லாம் தென்றற் காற்றால் பறிக்கப்பட்டு, தமது இளம்துளிர்களை என் கண்ணெதிரிற் காட்டும் பொழுது, அது என்ன கஷ்டம் அனுபவிக்கிறது !

வி. வருந்துதலொழியும், விரைவினில் மன்மதனே உமது மனோ பீஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்து உமக்கு சந்துஷ்டியை அளிப்பவனாவான்.

அ. பிராம்மணனுடைய வாக்கை ஆசிர்வசனமாகக் கொண்டேன்—அது பலித்திடுமாக !

வி. இதோ, பளிங்காசனம் அமைந்த அதிமுக்தக்கொடிகளாலாகிய லதாக்கிரஹமானது, கருவண்டுகள் மோதியதினால் உதிர்ந்தபுஷ்பங்கள் நிறைந்ததாய், உமக்குமரியாதையுடன் நல்வரவழைப்பது போலிருக்கிறது; ஆகவே தாங்கள் இம்மரியாதையை ஏற்று இம்மலராசனத்தில் உட்காருங்கள்.

அ. உன் இஷ்டப்படியே.

வி. இவ்விடம் சவுக்கியமாய் உட்கார்ந்து கொண்டு, உமது கண்கள் இவ்வழகிய கொடிகளைக்கண்டு ஆநந்தப்பட்டு, நீர் ஊர்வசியின் மீது கொண்ட மையல் ஒழியவேண்டும்.

அ. [பெருமூச்செறிந்து] நண்பனே, அவளது அரிய அழகினைப் பருகிய எனது கண்கள், தாழ்ந்திருக்கும் இக்கொடிகள் புஷ்பம் நிறைந்திருந்த போதிலும் அவைகளைக்காண விரும்பவில்லை; ஆகவே எனது கோரிக்கை நிறைவேறும் படியான மார்க்கம் ஏதாவது யோசி.

வி. [சிரித்து] அஹல்யாகாமுகனாகிய இந்திரனுக்கு வயித்தினையிருந்தவனும், ஊர்வசியின் மீது இச்சைகொண்ட உமக்கு உதவிபுரியும் நானும், இந்த விஷயத்தில் இருவரும் உன்மத்தர்களே!

அ. அப்படிக்கூறாதே! சிறந்த நட்பானது தக்கசிகிச்சையை அறியும் எதற்கும்

வி. சரி ஆனால், நான் யோசித்துப் பார்க்கிறேன். உமது சஞ்சல வார்த்தைகளினால் எனது சமாதியைக் கலைக்காதீர்.

[கண்மூடியோசிப்பது போல் நடிக்கிறான்.]

அ. [ஒரு புறமாக] மதிபோன்ற வதனமுடைய அம்மாதா எளிதிற்கிடைக்கத் தக்கவளல்ல—ஆயினும் அடக்கக் கூடாத படி அவள் மீது காதல்கொண்டு விட்டேன்; இருந்தும், சிக்கிரம் எனது கோரிக்கை கைகூடுவதே போல், திடீரென்று என்மனதில் ஒரு இன்பம் ஜனிக்கின்றதே!—

ஊர்வசியும் சித்ரலேகையும் ஒருபுறமாக வருகிறார்கள்.

சி. சகி, காரணம் கூறாமல் என்னை எங்கு அழைத்துப்போகிறாய்?

ஊர். சகி, முன்னமே, ஹேமகூடத்தின் சிகரத்தில், நான் ஆகாயத்திற் பறக்க முயன்றக்கால் ஒரு கொடியானது என் காலிற்சிக்கி சுண்ணேரம் என்னைத்தடைபடுத்திய பொழுது, என்னை ஏளனம் செய்தையே, இப்பொழுது என்னைக்காரணம் கேட்பானேன்?

சி. என்ன, ராஜரிஷி பூரூரவஸ் இடமா போகிறாய்?

ஊர். நான் செய்யும் வேலை எனக்கே வெட்கத்தைத்தருகிறது.

சி. யாரையாவது தூதாக அனுப்பியிருக்கிறாயா முன்பு?

ஊர். என் ஹிருதயத்தை.

சி. முதலில் நன்றாய் யோசித்துப்பார்.

ஊர். அநங்கன் என்னை உந்தும் பொழுது, ஆலோசிப்பதற்கென்ன இருக்கிறது?

சி. அதற்கு மேல் நான் பதில் சொல்வதற்கில்லை.

ஊர். ஆயின் தடையில்லாத மார்க்கத்தை தயவுசெய்து எனக்குக் கூறுவாய்.

சி. பிரியசகி, பயப்படாதே! தேவவிரிகள் நமக்கு துன்பமிழைக்காதபடி, தேவகுருவானவர், நமது கேசத்தை முடியாகக் கட்டும்படியான அபராஜிதை என்னும் வித்தையைக் கற்பிக்க வில்லையா நமக்கு?

ஊர். ஹா! அதைமறந்தேன் நான்.

சி. சகி, பிரதிஷ்டானத்திற்குச் சிகாமணி போன்ற அரசரது அரசன்மையை நுகில் வந்து விட்டோம்; யமுனையும் கங்கையும் சங்கமமாகும் பாவனமான இத்தீர்த்தத்தில் அதன் நிழல் பிரதிபிம்பிக்கின்றது பார்.

ஊர். சுவர்க்கமே இங்கு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது போலிருக்கிறதே—சகி, பரிதாபிப்பார் மீது பரிதாபம் கொள்ளும் பரமதயானு எங்கிருப்பார்?

சி. இதோ நந்தவனத்தின் ஓர் பகுதி போன்ற இப்பிரமதவனத்தில் துழைந்து கண்டறிவோம்—ஆ! சகி! அதோ இருக்கின்றார் அரசர், உகித்த சந்திரன் கௌமுதிபை எதிர்பார்ப்பது போல், உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு.

ஊர். சகி, மஹாராஜா அவர்கள் முன்பு நான் பார்த்ததை விட, கண்ணுக்கினிமையுடையவராகக்காண்கிறார்.

சி. அது சபாவம் தான்; வா அவரை நாம் அணுகுவோம்.

ஊர். ஆயினும் முதலில், திரஸ்கரிணிவித்தையால் நாம் மறைந்து, அவர்பக்கலில் நின்னு, தனியாக அவர் தன்

தோழனுடன் என்ன பேசுகிறார் என்பதைக் கேட்டறிவோம்.

சி. உன் இஷ்டப்படியே.

[அங்கனமே செய்கின்றனர்.]

வி. நண்பரே, அடைய முடியாத உமது காதலியை நீர் அடையும் படியான மார்க்கம் ஒன்று கண்டு பிடித்து விட்டேன்.

ஊர். [ஒரு புறமாக] இவரால் வரிக்கப்பட்டும் அதற்கிணங்காது அத்தனை அதிகமாத் தன்னை மதிக்கும் மானது அவள் யார்?

சி. இதென்ன கேவலம் மனுஷ்யஸ்திரீயைப் போல் நடக்கின்றாய்?

ஊர். எனது சக்தியினால் அதைக்கண்டறிய அஞ்சுகிறேன்.

வி. ஒரு மார்க்கத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

அ. ஆனால் தெரிவி அதை.

வி. மஹாராஜா அவர்கள் தூங்கட்டும், தூக்கத்தில் கணவானது உங்கள் இருவரையும் ஒருங்கு சேர்க்கும்; அல்லது ஊர்வசி தேவியின் படமொன்றை எழுதி அதைப்பார்த்துக்கொண்டே இரும்.

ஊர். பயந்தஹிருதயமே! இவ்வார்த்தைகளால் உனது பயமொழிவாயாக!

அ. நீ உரைத்த இரண்டுமார்க்கங்களும் உபயோகமற்றவை!—மன்மதனது பாணங்கள் என் மார்பகத்தை ஓயாது துளைத்திட, கனவிலேனும் என்காதலியுடன் சேர்க்கைபைத்தரும்படியான நித்திரை எனக்கு எப்படி கிட்டும்? அன்றியும், அழகிய முகத்தையுடைய அவளது உருவத்

தை எழுதி முடிப்பதன் முன், என் கண்ணீர் கரை புரண்டு என் காதலியைக் காணாதபடி மறைத்திடும் !

சி. சகி, கேட்டனையா ?

ஊர். ஆம், ஆயினும் என்மனமானது பூரணமாகத் திர்ப்தி யடையவில்லை, இன்னும் கேட்கவிரும்புகிறேன்.

வி. என் புத்தி இதற்குமேல் ஓடவில்லை.

அ. [பெருமூச்சுவிட்டு] என்னை வாட்டிவதக்குகின்ற இம்மனத் துயரின் கொடுமையைக் கொஞ்சமேனும் அறியாளோ ? அல்லது, மனிதர்களுக்கு மேலாம் சக்திவாய்ந்த அம் மடது, என் மனதை யறிந்தும் என்னை அவமதிக்கின்றன ளோ ? அவனைச்சேர வேண்டும் என்னும் எனது கோரிக்கையானது பலன் அடையாதபடிச் செய்யும் பஞ்சபாண னுடைய எண்ணம் ஈடறட்டும் !

சி. அதைக்கேட்டனையா நீ ?

ஊர். அந்தோ ! என்மீது அவ்வளவு அவருட்பிக்கையுடையவ ராயிருக்கிறார். ஆயினும் அவர் எதிரிற் போய் அவருக்குபதில் உரைக்கச் சக்தியற்றவளாயிருக்கிறேன். ஆகவே, எனது சக்தியினால் பூர்ச்சமர இலையொன்றை சிருஷ்டித்து அதன் மூலமாக, அவருக்கு பதில் உரைக்க விரும்புகிறேன்.

சி. அது நல்லமார்க்கமே, நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்.

[ஊர்வசி ஒரு இலையில் விராவில் எழுதி அதை அரசன் எதிரிற் போடுகிறான்.]

வி. [அதைக்கண்டு] ஹா ! என்ன இது ! கட்டுவிரியன் சட்டடையப்போல் நமது கண்முன் ஏதோ விழுந்ததே !

அ. [அதைப்பார்த்து] பூர்ச்சமரத்தின் இலையில் ஏதோ எழுதியிருக்கிறது.

வி. சமான அனூராகமுடைய அந்த ஊர்வசிடேவி, நீர் பரிதப்பிப்பதைக் கேட்டு, கண்மறைவாயிருந்து, இக்கடிதத்தைப் போட்டிருக்கலாகாதா?

அ. மனோரதமானது செல்லாத மார்க்கம் என்னுளது? [அப்பூர்ச்சமர இலையை எடுத்துப்படித்துப் பார்த்து] நண்பனே! நீ ஊகத்தது உண்மையாயது!

வி. இவ்விஷயத்தில் மஹாராஜா அதுக்கிரகிக்க வேண்டும், இங்கு வரைநதிருப்பதைக் கேட்க அதிக ஆவல் கொள்கிறேன்

ஊர். [ஒருபுறமாக] இந்தப் பிராம்மணர் மிகவும் நாகரீக முடையவராயிருக்கிறார்.

அ. கேட்பாயாக—[படிக்கிறார்]

“நாதா, என்ஹிருதயத்தை நீர் அறியீர் போலும், இல்லாவிடின், என்மீது அதிகப்பிரேமை வைத்திருக்கும் உம்மீது, நீர் எண்ணுகிறபடி உண்மையில் பிரேமை இல்லாதவராயின், பாரிஜாதமலர்சயனத்தில் படுத்துப் புரளும் பொழுதும், நந்தனவனத்தில் வீசும் குளிர்ந்த தென்றலானது நெருப்பென என் உடலின்மீது வீசுவானேன் ?

ஊர். [ஒருபுறமாக] இதற்கென்னபதில் சொல்வாரோ?

சி. [ஒருபுறமாக] தாமரை நாளத்தைப்போல் தளர்ந்து மெலிந்த அவரது அவயவங்களே அவருக்கு பதிலாக பதில் உரைத்துவிட்டன முன்பே.

வி. நான் பசியால் வாடுங்கால் பரமான்ன போஜனம் கிடைத்தால் எப்படி சந்தோஷப்படுவேனோ, அப்படி உமக்கு இந்த ஆறுதல் கிடைத்தது ஆநந்தமே!

அ. நண்பனே, இது ஆறுதல் மாத்திரம் அன்று, அழகான பொருள் அமைந்த, தனக்கென்மீதுள்ள சமானமான

அனுராகத்தை அறிவிக்கும், அவளால் வரையப்பட்ட இக்காதற் கடிதமானது, மனதைக்கவரும்படியான மாட்சிமை பொருந்திய கண்ணையுடைய அவளது முகத்தை, ஆநந்தத்தால் பூரித்த என் வதனத்தருகில் வைத்து, எனக்கு முத்தமிட்டதாம்.

ஊர். [ஒரு புறமாக] அனுராகத்தை நாங்கள் இருவரும் அர்த்த மாக்கிக்கொண்டோம் சரியாக.

அ. நண்பனே! எனது விரலின் வியர்வையால் இவ்வெழுத்துகள் அழிந்து போகும், ஆகவே என் காதலியின் கடிதத்தை நீயே வைத்துவை.

வி. [அதைவாங்கிக்கொண்டு] ஊர்வசிதேவி உடனே காதலை மலரச்செய்து அதன் பலனை அடைந்திடாமல் உம்மை வஞ்சிப்பார்களோ?

ஊர். [ஒருபுறமாக] சகி, மஹாராஜாவின் அருகிற் செல்ல பயந்திடும் என்னிருதயத்திற்கு நான் தைரியம் சொல்லுவதற்குள், அவர் எதிரேபோய், நான் சொல்ல வேண்டியதை அவரிடம் நீ சொல்வாயாக!

சி. அப்படியே!—[திரஸ்கரிணியை எடுத்தவிட்டு அரசன அருகிற் போய்] மஹாராஜாவுக்கு ஜெயம் உண்டாகுக!

அ. வாராய் அணங்கே! யமுனை கங்கை எனும் இரண்டு தீவ்ய நதிகளின் சங்கமத்தைக் கண்டபிறகு, கங்கையின்றி யமுனையை மாத்திரம் காணுதல் எப்படி சந்தோஷத்தைத் தராது, அங்ஙனமே உன் தோழியுடன் உன்னைக் கண்ட எனக்கு, உன்னை மாத்திரம் காணுதல் அத்தனை சந்தோஷத்தைத் தரவில்லை.

சி. மேகம்தோன்றிய பிறகு தானே மின்னல் தோன்றுகிறது!

வி. [ஒருபுறமாக] என்ன? இது ஊர்வசியல்லவா? ஊர்வசியின் பிரியசகிதானா?

- சி. மஹாராஜா அவர்களை மரிபாதையுடன் வணங்கி, ஊர்வசி வேண்டுவதாவது—
- அ. ஆக்கியா பிப்பது என்ன?
- சி. அமரர் 3 ளுடைய வைரிகளாகிய அசுரர்களால் தனக்குக் கஷ்டம் நேரிட்ட பொழுது, மஹாராஜா அவர்கள் அக் கஷ்டத்தை நீக்கி என்னைக்காத்தீர் முன்பு; இப்பொழுதோ, உம்மைக் கண்டபின் காமனானவன் தன் ஐங்களைகளையும் தொடுத்து என்னை அறவே வாட்டுகிறான், ஆகவே அவனிடமிருந்து அடியாள் மீது கிருபை கூர்ந்து காத்து ரட்சிக்கவேண்டுமென்ப பிரார்த்திக்கிறேன்— என்று விஞ்ஞாபனம் செய்கிறான்.
- அ. நல்லாய், என் கண்ணினிய காதலிபானவள் காமனால் வருத்தப்படுவதாகக் கூறுகிறாய், அவள் பொருட்டு நான் அவலப்படுவதை அறிகிலையோ? காமனால் இருவருமே வாட்டப்படுகிறோம், காய்ச்சப்பட்டு ஆரண்டு இரும்புகள் ஒன்றாவதேபோல், நாங்களிருவரும் ஒருங்கு சேர்ந்தாலொழிய இத்தாபம் தணியாது.
- சி. [ஊர்வசியருக்கிற்போய்] சகி வாராய், உன்னைவிட உனது காதலனை காமன் அதிகமாய் வாட்டுகின்றதைக் கண்டமையால், அவரது தாதியாய்விட்டேன் நான்.
- ஊர். [திரஸ்கரிணியை அகற்றி] எவ்வளவு எளிதில் என்னை விட்டு விட்டனை!
- சி. இன்னும் கொஞ்சம் பொறு, யார்விடப்போகிறது யர்ரை, என்பதை நான் பார்க்கிறேன்; அதுவரையில் நடக்க வேண்டிய மரியாதையை மறவாதே.
- ஊர். [நாணத்துடன் அசன் எதிர்சென்று] மஹாராஜாவுக்கு ஜெயம் உண்டாகுக!
- அ. அழகிய அணங்கே! ஆயிரம் கண்ணணுக்கன்றி மற்றொருவருக்கும் உன்வாபால் இதுவரையிலும் அறைந்திடாத

ஆசிரியானது எனக்கு இப்பொழுது அர்ப்பணம் செய்யப் பட்டமையால், ஜெயம் என்னுடையதே!

[அவளது கரத்தைப்பற்றி ஆரணத்தில் உட்காரச் செய்கிறார்.]

லி. பவதி, மஹாராஜாவின் ஆப்த நண்பனான இந்தப் பிராம் மணனுக்கு வந்தனம் கிடையாதோ?

ஊர். [புற்கையுடன் அவனை வணங்குகிறார்.]

லி. மங்கள் முண்டாகுக!

அசாரி. [ஆகாயத்தினின்றும்] ஹே! சித்திரலேகை! ஊர்வசியை, விரைவில் இங்கழைத்து வா. திக்பாலர்களுடன் கூடிய தேவேந்திரன், பரத முனிவரால் உங்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட அஷ்டாசங்களும் அழகிய அபிரமமும் கூடிய நாடகத்தை இன்று காண விரும்புகிறார்.

ஊர். அந்தோ!

சி. பிரிய சகி, தேவ தூதனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டனையா?—மஹாராஜாவின் உத்திரவைக் கேள் புறப்பட.

ஊர். என் நா எழவில்லையே!

சி. மஹாராஜா, இவள் மற்றவர்கள் ஆளுகைக்குட்பட்டவள், உங்களது உத்தரவு பெற்று, தேவர்களுக்கு அபராதமில்லாதபடி நடந்து கொள்ள விரும்புகிறார்.

அ. [ஷ்டத்துடன்] உனது—எஜமான் கட்டளைக்குக்—குறுக்காக நான் நிற்க மாட்டேன்—ஆயினும்—என்னை மற்றவா திருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[ஊர்வசி சித்ரலேகையுடன் வருத்தத்துடன் போகிறார்.]

அ. நண்பனே! இப்பொழுது கண்ணிருந்தும் இல்லாதவனே கான்

வி. ஏன், இதோ இருக்—[சுமீத்துக் கொண்டு ஒரு புறமாக] ஐயோ! ஐயோ! ஊர்வசியைக் கண்டு ஆச்சரியத்தால் நான் அசைவற்றுப்போன பொழுது, என் ஆஜாக்கிரதையினால், அந்த பூர்ச்சமர இலை என் கையினின்றும் நழுகிப் போயிருக்கவேண்டும்!

அ. நண்பனே, என்ன சொல்ல வாயெடுத்தாய்?

வி. அரசர் அவர்கள் அதைரியப் படலாகாது. ஊர்வசியோ உய்மீது உண்மையாகக் காதல் கொண்டிருக்கிறார்; இத்தனை தூரம் போன காதலானது இனி தளர் வெய்தாது.

அ. என் மனமும் அப்படித்தான் சொல்கிறது. அவள் புறப் படுங்கால் மார்பகம் சலைப்படுப்படி பெருமூச்செறிந்து, தனக்கு ஸ்வாதீனமான தன் ஹிருதயத்தை, அஸ்வாதீனமான அவள் என்னிடம் அடைக்கலமாக வைத்து விட்டுப் போனாளென எண்ணுகிறேன்.

வி. [சுனக்குள்] பூர்ச்ச இலையைப் பற்றி இப்பொழுது கேட்கிறாரோ வென என் மனமானது நடுங்குகிறது.

அ. ஐயோ! எதைக் கண்டு நான் ஆறுவது?—ஆ!—ஆம், அந்த பூர்ச்ச இலையைக் கொடு என்னிடம்

வி. ஐயோ! அதைக் காணாமே!—ஒரு வேளை அது அந்த ஊர்வசியின் பின்னால் போய்விட்டதோ என்னவோ?

அ. அறிவில்லாதவன் நீ! எல்லாவற்றிலும் ஆஜாக்கிரதையாயிருக்கிறாய்! தேடிக் கொண்டு வா அதை இப்பொழுதே!

வி. [எழுந்து] இங்கு தான் எங்காவது இருக்க வேண்டும்.

[தேடுகிறான்.]

அரசி, நபுண்கையுடன் வருகிறாள்.

அரசி நிபுணிகா, பூஜ்யரான மாணவகருடன் இந்த லதாக்கிர ஹத்திற்குள் எனது பிராணநாதர் துழைந்ததைக் கண்டதாக நீ கூறியது உண்மைதானா?

நி. மஹாராணியவர்களிடம் நான் எப்பொழுதாவது தவறாக உரைத்திருக்கின்றேனா?

அரசி. ஆயின், நான் ஒரு கொடியின் பின் மறைந்திருந்து, நீ கூறியது உண்மையா அல்லவா என்பதை, அவர் அந்த ரங்கமாய்ப் பேசும் வார்த்தைகளால் கண்டறிகிறேன்.

நி. மஹாராணியவர்களது மனதின்படி.

அரசி. [திரும்பி] நிபுணிகா, அதென்ன பார், பழய துணியைப் போல் தென்றற்காற்றால் இப்புறம் பறந்து வருகிறது.

நி. அம்மணி, அது ஒரு பூர்ச்சமர இலை, அது சுழலும்பொழுது அதில் ஏதோ வரைந்திருப்பதாகத் தென்படுகிறது.—ஆ! மஹாராணியவர்கள் பாதச்சீலம்பிற் சிக்கிக் கொண்டது! [அதை எடுத்து] என்ன இது?—இதைப் படிப்பதா?

அரசி. நீயாகப் படித்துப்பார், ஆட்சேபணையின்றி நான் கேட்கக்கூடிய விஷயமாயிருந்தால் பிறகு நான் கேட்கிறேன்.

நி. [அங்கனமே செய்து] தேவி,—அந்த அவதூறான விஷயம் தரன்போல் காண்கிறது—மஹாராஜாவுக்குத் தன் காதலைத் தெரிவித்த ஊர்வசியின் கவித்வமென ஊகிக்கிறேன்—பூஜ்யரான மாணவகருடைய அஜாக்கிரதையினால் நம் முடைய கையிற் சிக்கியதென நினைக்கிறேன்.

அரசி. ஆனால் அதில் எழுதியிருப்பதை நான் அறியவேண்டும்.

நி. [அதைப் படிக்கிறாள்.]

அரசி. இதை எடுத்துக் கொண்டு போய், அந்த அப்சரசின் காதலரைக் காண்கிறேன்.

[லதாக்கிரஹத்தை அணுகுகிறாள்.]

வி. நன்பரே! பிரமத வனத்தினருகில், கிரீடார்த்தம் செய்யப்பட்ட கிரியின் பக்கலில், காற்றின் கருணை வசமாகி, இங்கு மங்கும் அலைக்கப்படுகிறது என்ன அது?

அ. [எழுந்து] வசந்தனுடைய நண்பனான தென்றலே! வசந்த ருதுவில் கொடிகளில் புஷ்பித்த புஷ்பங்களின் மகரந்தத்தை மணத்தின் பொருட்டு கொண்டு போவாயாக! என் காதலியானவள் காதலுடன் வரைந்த கடிதத்தைக் கொண்டு போய் என்ன பயன் பெறப்போகிறாய்? அஞ்சனையின்மீது ஆர்வமுடைய நீ, காதலின் வலைப் பட்ட காமுகர் ஹிருதயத்திற்கு ஆறுதல் கொடுக்கத் தக்க இத்தகைய விஷயங்களினுல்தான் ஆருயிர் பிழைத்திருக்கின்றனர் என்பதை, அறிவாயல்லவா?

நி. [ஒரு புறமாக] தேவி, இது தான் தேடப்படுகிறது.

அரசி. [ஒரு புறமாக] தெரிகிறது.

வி. ஐயோ! வதங்கிய கேசரி புஷ்பத்தைப் போன்ற மயிலிறகினால் நான் மோசம் செய்யப்பட்டேன்.

அ. அழிந்தேன் நான்!

அரசி. [அரசன் எதிரிற் போய்] பிராணநாதா! துயரப்படவேண்டாம் இதோ அந்த பூர்ச்ச இலை.

அ. ஹா!—தேவி!—வந்தது மிகவும் சந்தோஷம்.

வி. [ஒரு புறமாக] வந்தது மிகவும் வருத்தம்!

அ. [ஒரு புறமாக வினாக்களிடம்] நண்பனே! இப்பொழுது என்ன செய்வது?

வி. [ஒரு புறமாக அரசனுக்கு] கையும் பிடியுமாய்ப் பிடிக்கப்பட்ட கள்வன் என்ன பதில் உரைப்பது?

அ. [ஒரு புறமாக] என்ன மடயனாயிருக்கிறாய், இதுவா பரிஹாசத்திற்கு சமயம்? [வெளிப்படையாய்] தேனீ, இஃ என்னால் தேடப்படவில்லை, முற்றிலும் வேறு ஒன்னாங்குள்தேட முயன்றோம்.

அரசி. அதிர்ஷ்டத்தை மறைக்க வேண்டியது அவசியம் தான்.

வி. மஹாராணி, மஹாராஜாவுக்குக் கண்டிருக்கும் பித்த ரோகத்தைத் தணிக்க போஜனத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் விரைவில்.

அரசி. நிபுணிகா, பிராம்மணர் தன் நண்பருக்கு நல்ல போக்கு கற்பித்தார்.

வி. பிசாசுகூட போஜனமளித்தால் சாந்தமாய் விடும் என்பது மஹாராணி அறியாததல்ல.

அ. [சூழ் ஒருபுறமாக] என்னைக்குற்றவாளி யாக்கிவிடுகிறாயே!

அரசி குற்றவாளி நீரல்ல, என்னைப்பார்க்க விருப்பமில்லாத உமது எதிரில், நான் நிற்பதினால், நானே குற்றவாளி!— இதோ நான் போகிறேன்.

[கோபத்துடன் போகப்பெறப்படுகிறாள்.]

அ. தேவி! நானே குற்றவாளி, என்மீது கருணை கூர்ந்து உன்கோபம் நீங்குவாய்! எஜமானன் கோபிக்கும் பொழுது, தாசன் தவறில்லாதவனா யெப்படியிருக்கக் கூடுப?

[அவள் பாதத்தில் விழுகிறாள்.]

அரசி. [தனக்குள்] இந்த வேண்டிதலை யெல்லாம் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கும் படியாக அவ்வளவு பேதை மனதுடைய வளல்ல நான். என்னுடைய மரியாதைக் குறைவினால் நேரிடும் பச்சாத்தாபத்திற்கு பயப்படுகின்றேன்.

[அரசனை விட்டு தன் தோழியுடன் போகிறாள்.]

வி. மஹாராணி போய் விட்டார்கள், மழைக்காலத்தில் குழம்பிய மாந்தியைப் போல்!—எழுந்திரும் இனி.

அ. நண்பனே! இது ஸ்வபாவத்திற்கு விரோதமானதன்று, இதைகவனி, உண்மையான உள்ளன்பு இல்லாவிடதது, கணவர் தம்மனைவியரை வேண்டிதல், நூற்றுக்கணக்கான நயவார்த்தகைளில் அடங்கியபோதிலும், அவர்களது

ஹிருதயத்திற்கு ஹிதம்தராது, வல்லவனு ரத்னபீட்சகன் வர்ணம் பூசப்பட்ட ரத்தினத்தைக் கண்டு மகிழ்வானா?

லி. ஒரு விதத்தில் இது உமக்கு அதிர்ஷ்டம் தான், கண்ணோயுடையவன் எதிரில் தீபத்தைக்கண்டு சஹிக்கமாட்டான் அல்லவா?

அ. அன்று—அப்படிச் சொல்லாதே! ஊர்வசியானவள் என் மனதினைக் கவர்ந்தபோதிலும், மஹாராணியிடம் எனக்குள்ள மரியாதை குன்றவில்லை; ஆயினும் என் வேண்டு கோளுக்கிணங்காதபடியால் அவளுடைய கோபம் குறையுமென்று கோர எனக்கு இடமுண்டாகிறது.

லி. உமது கோரிக்கைகளை ஒருபுறம் ஒதுக்கும்! பசியால் சாகக்கிடக்கிற பிராம்மணனுடைய உயிரைக்காப்பாற்றப்பாரும்! குளித்து போஜனம் கொள்ள வேண்டிய காலம் போய் நெடுநேரமாயது!

அ. [ஆசாயத்தைப் பார்த்து] நடுப்பகலாய் விட்டது!—அதோ பார், வெப்பத்தின் கொடுமைபால், மயிலானது குளிர்ச்சி பொருந்திய மரத்தின் அடிநிலின் கீழ், குந்தியிருக்கிறது; அறுகால் அழகிய கர்ணிகாரமலரை அலறச் செய்து அதனுள் ஒளிந்திருக்கிறது, காரண்டப்பட்டியர்னது கதகதெனச்சும் ஜலத்தைவிட்டுக் கரையோரமுள்ள கமலக்கொடியை நாடுகிறது, கிரீடாக்கிரஹத்திலுள்ள பஞ்சரத்திலடைபட்ட பஞ்சவர்ணக்கிளியானது தாகத்தினால் பரிதபிக்கின்றது!

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

மூன்றாம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்:—தேவலோகம்.

பரதநுடைய இரண்டு சிஷ்யர்கள் வருகின்றனர்.

மு-சி. நண்பனே பல்லவா, நமது குருவானவர், தேவேந்திரனுடைய அரண்மனைக்குப் போனபோது, அவரது ஆசனத்தை எடுத்துப் போவதற்காக உன்னையும் உடன் அழைத்துச் சென்றார், என்னையோ கிரஹாக்கனியைக் காப்பதற்காக வீட்டில் விட்டுப்போனார்; ஆகவே அங்கு நடந்ததை நான் அறியாதவனாயிருக்கிறேன்; நம்முடைய குருவினால் சிஷ்டிக்கப்பட்ட நாடகமானது தேவசபையை சந்தோஷிக்கச் செய்ததா?

இ-சி. காலவா, சபையானது தோஷமடைந்ததோ அன்றோ என்பதை அறியேன் நான்; சரஸ்வதியினால் இயற்றப்பட்ட “லட்சுமி சுயம்வரம்” என்னும் நாடகத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட வெவ்வேறு விதமான ரசங்களில் அப்படியே மூழ்கியிருந்தது—ஆயினும்—

மு-சி. உன் வாக்கியத்தை முடிக்காததினால் ஏதோகுறையிருந்தது போலும்.

இ-சி. ஆம், நாடகம் நடிக்கப்பட்ட பொழுது ஊர்வசியானவள், அஜாக்ஶரதையினால் தவறிழைத்தாள்.

மு-சி. எப்படி அது?

இ-சி. லட்சுமி வேஷம்பூண்ட ஊர்வசி, வாருணி வேஷம் தரித்த மேனகையால் “சகி, திரிலோகங்களிலும் முக்கியமானவர்கள், அஷ்டதிட்பாலர்களுடனும், கேசவருடனும், இங்கு

வந்து சபை கூடியிருக்கின்றனர், இவர்களில் யார்மீது உன் மனம் நாடுகிறது?" எனக்கேட்கப்பட்டாள்.

மு-சி. பிறகு, பிறகு?

இ-சி. அப்பொழுது, "புருஷோத்தமன் மீது" என்று சொல்வதற்கு பதிலாக 'புருரவலின் மீது' எனும் வார்த்தைகள் அவள் வாய்தவறி வந்துவிட்டன.

மு-சி. இனி வரப்போகிறதைத் தொடர்கின்றன இந்திரியங்கள்—அவள்மீது கோபம்கொள்ள வில்லையா நமது குரு?

இ-சி. ஏன்? நமது குருவானவர் அவளைச் சபித்தார், ஆயினும் தேவேந்திரன் அவள் மீது கருணை கூர்ந்தார்.

மு-சி. எப்படி? விளங்கச்சொல்.

இ-சி. "நான் கற்பித்ததற்குமாறாக நடந்தமையால், தேவலோகத்தில் உன் ஸ்தானத்தை இழப்பாய்" என்று உபாத்யாயர் சபித்தார். ஆயினும் நாடகம் முடிந்தவுடன், வெட்கத்தினால் தலைவணங்கி நின்று கொண்டிருந்த அவளைப் பார்த்து, "யுத்தங்களில் எனக்குதவிபுரிந்த, நீ பிரேமை கொண்டிருக்கும் அந்த ராஜரிஷிக்கு, நான் உதவிபுரிய வேண்டும். ஆகவே, உன் இச்சையின்படியே, புருரவசினிடம் போயிருந்து, அவரால் உனக்குண்டாம் சந்தானத்தை அவர் பார்க்குமளவும், அவரிடமேயிருப்பாய்" என்று உரைத்தார்.

மு-சி. மற்றவர்களுடைய மனதை அறியும் மகிமைவாய்ந்த மகேசுந்திரனுக்கு ஏற்ற செய்கையே இது.

இ-சி [குரியனைப் பார்த்து] நாம் பேசிக்கொண்டிருந்ததில், நமது உபாத்யாயருடைய ஸ்நானகாலத்தை மீறிவிட்டோம், ஆகவே வா போவோம் அவரிடம்.

[போகிறார்கள்]

சாட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

—o—o—o—

இடம்:—அரண்மனை நந்தவனம்.

கூங்கி வருகிறான்.

க. நல்ல யௌவனத்தில் ஒவ்வொரு குடும்பியும் பொருள்சம்பாதிப்பதற்காகக் கஷ்டப்பட்டு, பிறகு அவன் குமாரர்கள் குடும்பத்தைக் காக்கவேண்டிய கஷ்டத்தைத் தங்கள் தலைமேற் கொள்ள, முதிர்வயதில் ஒய்வடைகிறான்; என்னைப் போன்றவர்களோ, முதிர் வயதில் கஷ்டப்பட்டு உடம்பைவாட்டி வேலை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. அந்தோ! அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் உத்யோகம் செய்வது அதிக கடினமே!—நோன்பு நோற்று வரும் காசிராஜன் மகளாகிய மஹாராணியவர்கள், பொருமையை ஒருபுறம் ஒதுக்கி, நிபுணிகை மூலமாக, மஹாராஜா அவர்களுக்கு அவ்விரதத்தின் சமாப்தத்தின் பொருட்டு தனது வேண்டு கோளைத் தெரிவித்திருப்பதாகவும், அவர்கள் கட்டளைப்படி அதேவேண்டுகோளை நான் மஹாராஜாவுக்கு அறிவிக்கவேண்டுமென்று ஆக்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்—[திரும்பி] அரசரது அரண்மனையில் அந்திப்பொழுதானது மிகவும் அழகியதே! மயூரங்கள் மாலையணுகியபடியால், நித்திரையின் வசப்பட்டு, நிர்மாணிக்கப்பட்ட உருவங்களைப் போல், அவைகளின் வாசங்களில் தங்கியிருக்கின்றன; அரண்மனை வயோதிக ஸ்திரீகள், தங்கள் வேலையில் சுருசுருப்புடையவர்களாய், அரண்மனையில் புஷ்பங்கள் பலியாகப்பரப்பட்ட இடங்களிலெல்லாம் மங்களகரமாக சந்தியா காலத்தில் பிரகாசமான தீபங்களை வைக்கிறார்கள்—ஆ! மஹாராஜா அவர்கள் இந்தப்பக்கமே வருகிறார்; புஷ்பித்த கர்ணிகாரமலைகளால் சூழப்பட்ட, இறகுகள் வெட்டப்படாத தால் சலனமுடைய மலையினைப்போல், மஹாராஜா அவர்

கள், தீபங்களைத்தாங்கிய தோழியர் புடைகுழத்தோற்றப்படுகிறார். அவர்வரவை எதிர்பார்த்து அவர்களை எதிர்ப்படுகிறேன்.

அரசன், பாங்கிகள் தீபங்கள் தாங்கிப்புடைகுழ,
வீதூஷகனுடன் வருகிறார்.

அ. [தனக்குள்] ராஜ்யகாரியத்தினால், என் விரகதாபத்தை மறந்து, பகற் பொழுதை அதிக கஷ்டமின்றிக்கழித்தேன்; வினோதமொன்று மின்றி, நீடித்திருக்கும் இராக்காலத்தை எவ்வாறு கழிக்கப்போகின்றேன்!

க. [அரசர் அருகிற் சென்று] ஜெயவிஜயீபவ!—மஹாராஜா, மணிஹர்மயம் என்னும் அரண்மனையினின்றும் பார்க்க சசாங்கன் மிகவும் அழகாய்த் தோற்றுக்கிறதாகவும், மஹாராஜாவுடன் அவ்விடமிருந்து சந்திரன் ரோஹிணியுடன் சேர்வகைப்பார்க்க விரும்புவதாகவும் மஹாராணியவர்கள் விஞ்ஞாபனம் செய்யச் சொன்னார்கள்.

அ. பூஜ்பரான லாதவ்யரே, மஹாராணியவர்களிடம் அவர்களிச்சைப்படியே நான் நடக்கவிரும்புவதாக எனது விஞ்ஞாபனத்தைத் தெரிவியும்.

க. மஹாராஜாவின் கட்டளைப்படி.

[போகிறான்]

அ. நண்பனே, வாஸ்தவத்தில் இந்தப் பிரயத்தன மெல்லாம் விரதத்தைக்குறித்திருக்குமா?

வி. ஒ! தாம் பணிந்த பொழுது வெறுத்த குற்றத்தைக்கருதி, விசனப்பட்டு, அதனைத்துடைப்பதற்காக, இந்த விரதம் எனும் சாக்கை மேற்கொண்டார்கள் என்று எண்ணுகிறேன்.

அ. உண்மையை உரைத்தாய்; கணவர்கள் பணிந்ததை அசட்டைசெய்த கம்பீரமனதுடை மாதர்கள், அவ்வூடலைத் தீர்க்க அவர்கள் கணவர்கள் வேண்டும் பொழுது, தம்

கள் ஹிருதயமானது பச்சாத்தாபத்தினால் வருத்தமுற்ற போதிலும், அதை வெளிக்குக்காட்டிக் கொள்ளமாட்டார்கள். ஆகவே இந்த மணிஹர்மயத்தின் மீதேறுவோம்வா.

- வி. தாங்கள் முன்பு. [ஒருவரும் மாடியின்மீது தறுகின்றனர்.] நண்பரே, சந்திரன் உதயமாக வேண்டிய காலம் நெருங்கி விட்டதென நினைக்கிறேன், ஏனெனில் கிழக்குதிக் கானது இருள்மெல்லென அகல மிகவும் அழகாய்த் தோற்றுக்கிறது.
- அ. நன்றாய்க்கூறினே; உதயகிரியின் பின்னால் ஒளிந்திருக்கும் சந்திரனது கிரணங்களால் இருளானது துரத்தப்பட்ட தினால், கிழக்குதிக்கின் முகமானது, கேசமெல்லாம் கோதிமுடிக்கப்பட்டது போல், எனது கண்களைக்கவர் கிறது.
- வி. ஹா! ஹா! நண்பரே, திவிஜாதிபர்க்குத் தலைவனான சந்திரன், ஒருபுறம் துண்டிக்கப்பட்ட சர்க்கரை மோத கம்போல் இதேதா எழுகிறான்.
- அ. போஜனப் பிரியனுக்கு, எவ்விடத்தும் தின்பண்டங்கள் தான் உபமானமாகும்! [கைகூப்பி] பகவான் நிசாநாதனே! உலகத்தில் உத்தமர் கர்மக்கிரிபைச்சகளைச்செய்யும் பொருட்டு சுதிரவனுடன் சர்பவரே, தேவர்களுக்கும் பிதூர்களுக்கும் தெள்ளிய அமுதம் அளிப்பவரே, இரளில் பெருகுகின்ற இருளை அகற்றுபவரே, மழை சரதுஜடாமகுடத்தில் மகிழ்ந்துறையும் இந்துவே! உம்மை நான் நமஸ்கரிக்கிறேன்.
- வி. நண்பரே, உமது பாட்டனார் பிராம்மணன் வாக்கின் மூலமாக உமக்கு உத்திரவு கொடுத்தார், ஆகவே உட்காருப்; நானும் சுகமாய் உட்காருகிறேன்.
- அ. [உட்கார்ந்து] நிலாவின் வெளிச்சம் வெளிபாகிவிட்ட பெ.முது இந்த விளக்குகளின் வெளிச்சம் என்னத்திற்கு? நீங்கள் சிரமம் நீங்குங்கள்.

- பரி. மஹாராஜாவின் கட்டளைப்படி. [போகிறார்கள்.]
- அ. நண்பனே, மஹாராணி வருவதற்கு நாழிகையாகும், ஆவே, நாம் தனியாயிருக்கும் பொழுது, எனது மன நிலைமையை உனக்குரைக்கிறேன்.
- வி. வேண்டாம், அதுதான் வெளிப்படையாய்த் தெரிகிறதே; ஆயினும் அந்த ஊர்வசியும் உம்மீது அதிககாதல் கொண்டிருக்கிறதைக் கருதுங்கால், அவர்களை நீர் சீக்கிரம் அடையக்கூடும் எனும் கோரிக்கையினால், உமது மனதை நீர் தேற்றிக் கொள்ளலாம்.
- அ. ஆம் உண்மையே, ஆயினும் எனது ஹிருதயத்தின் ஆர்வமானது அடக்கமுடியவில்லை.—கரைபுரண்டு செல்லும் நதியின்வேகமானது, கறடு முறடான கற்பாறைகளினால் தடுக்கப்படும் பொழுது, நூற்றுக் கணக்காகப் பிரிந்து பெருகுவதே போல், என் காதலியைச் சேரும் சுகமானது, கஷ்டங்களினால் தடைபடுவதினால், நூறு மடங்கு அதிக பலப்படுகின்றது.
- வி. உமது அவயவங்கள் இளைத்திருந்த போதிலும், நீர் மிகவும் அழகாய்த்தோன்றுகின்றமையால், உமது காதலியை நீர் அடையும் காலம் நெருங்கிவிட்டதென நினைக்கிறேன்.
- அ. நண்பனே, என் கோரிக்கையானது நிறைவேறுமென, உனது வார்த்தைகளால் என்னைச் சந்தோஷிப்பிப்பது போல், எனது வலது புஜமும் படபடவெனத் துடித்து வெந்துயரிலாழ்ந்த என் மனதைத்தேற்றுகிறது.
- வி. பிராம்மணனுடைய வாக்கானது எப்பொழுதும் பொய்க்காது.
- ஒருபுறமாக அபிசாரிகை வேடம்தரித்த ஊர்வசியும்,
சீந்திரலேகையும் வருகிறார்கள்.
- ஊர். சகி, சித்திரலேகா, ஆபரணங்கள் அதிகமாயில்லாமல், நீலப்பட்டணரிதருக்கும், இந்த எனது அபிசாரிகை வேஷமானது உனக்கு விருப்பமாயிருக்கிறதா?

சி. அதைத்தகுந்தபடி புகழ்ந்துரைக்க என்னிடம் வார்த்தைகள் இல்லை; நான் புரூரவசாக இருப்பதற்கில்லையே என்று ஏங்குகிறது என்மனம்.

ஊர். சகி, என்னை என் பிராணைசன் இருக்குமிடம் உடனே அழைத்துச் செல்லும்படி, காமதேவன் உனக்குக் கட்டளையிடுகிறார்.

சி. ஏன், இதோவந்து விட்டோமே உன் காதலருடைய கிருஹத்திற்கு; இதோபார், கைலாசத்தின் சிகரம் இங்கு கொண்டுவந்து விட்டதுபோல் தெரிகிறது.

ஊர். ஆயின், என்ஹிருதயத்தைக் கொண்டுபோன கள்வர் இப்பொழுது என்ன செய்கிறார் என உன் சக்தியினால் அறிந்துரைப்பாய்.

சி. [தனக்குள்] முதலில் இவனைகேலிசெய்வோம் [வெளிப்படையாய்] சகி, போகத்திற்குரிய பூந்தோட்டத்தில், தான்கோரியகாதலியுடன் கூடும் சந்தோஷம் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

ஊர். அந்தோ!—

சி. மூடமே! உன்னையன்றி வேறு எந்தக் காதலியை விரும்பப்போகிறார் அவர்?

ஊர். என்பேதை ஹிருதயமானது சந்தேகப்படுகிறது.

சி. தன் தோழர் ஒருவருடன், இதோ இந்த மணிஹர்மயம் எனும் மாளிகையில், அந்த ராஜரிஷி அதோ உட்கார்ந்திருக்கிறார்,— நாம் அவர் அருகிற்போவோம்.

அ. இரவு வரவா, என் விரஹமும் விரத்தியடைகிறதே!

ஊர். வேறு பொருளுக்கு இடங்கொடுக்கும் இவரது வார்த்தைகள் என்ஹிருதயத்தைத் தயங்கச் செய்கிறது, ஆகவே நமது சந்தேகமெல்லாம் முற்றிலும் நீங்கும்வரையில்

அவர் பேசும் ரகசியத்தை யெல்லாம் மறைந்திருந்து கேட்போம்.

சி. உன் இஷ்டப்படியே.

வி. ஆனால், அமிர்தத்தோடு கூடிய சந்திரகிரணங்களை அனுபவியும்.

அ. நண்பா, இத்தாபமானது இத்தகை காரணங்களால் தணிவு அடையாது; புறிகாய் மலர்ந்த புஷ்பங்கள் பரப்பிய சயனமும், அம்புவியின் அழகிய கிரணங்களும், சர்வாங்கமும் பூசியசந்தனமும், ரத்னமாலைகளும், இம் மன்மத பாஷையெமாற்றுவன அல்ல, இதைமாற்றுவதற்கு அத்திவ்ய அழகியாவது வரவேண்டும் அல்லது—

வி. வேறு யார்?

அ. அல்லது, தனிமையாயிருந்து அவளைப்பற்றி வார்த்தையாடியாவது காலம்கழிக்க வேண்டும்.

ஊர். [ஒருபுறமாக] ஹிருதயமே! என்னைவிட்டு அவரைப்போய் அபயம் அடைந்ததற்குத்தகுந்த பஹுமானம் பெற்றாய்!

வி. ஆமாம், நான் கூட, சிகரிணியும், அதிருசிகரமான மாம்பழமும் அகப்படா விட்டால், அவைகளின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டாவது என் மனதைத் தேற்றிக்கொள்வது வழக்கம்.

அ. இது உனக்கு உடனே கிடைக்குமே.

வி. உமது காதலியையும் உடனே அடைவீர் நீர்.

அ. நண்பா! நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்றால்—

சி. [ஒருபுறமாக ஊர்வசிக்கு] கேள், திரிப்தி அடையாதவளே, கேள்.

வி. என்ன?

அ. என் உடம்பில், அன்று ரத அதிர்ச்சியினால் அவளது தோளானது என்தோள் மீதுரைத்தபடியால், அது

ஒன்று தான் புண்ணியம் பண்ணியது, மற்றபாகங்களெல்லாம் இப்பாரினிக் கோர்பாரமேயாம்.

சி. சகி, இன்னும் ஏன் தாமதிக்கின்றாய்?

ஊர். [விரைந்து அரசன் எதிர்சென்று] சகி, நான் அவர் எதிரில் நின்றும் என்னை அரசர் கவனிக்கிறார் இல்லையே!

சி. [புந்நகையுடன்] ஆத்திரக் காரியே! உன் திரஸ்கரிணியை அகற்றினாயில்லையே!

திரைக்குப்பின். இவ்வழி! இவ்வழி! தேவியவர்களே!

ஊர். ஹா!

வி. ஹோ! மஹாராணி அவர்கள் வருகிறார்கள்—உமது நாக்கைப் பூட்டிவையும்.

அ. நீயும் உன் மனதிலிருப்பதை வெளிக்குத் தெரிவிக்காதே.

ஊர். [ஒரு புறமாக சித்திரலேகைக்கு] சகி, என்ன செய்வதிப் பொழுது?

சி. பயப்படாதே! அவர்கள் பாராதபடி நாம்மறைந்திருக்கிறோம், மஹாராணியின் உடையை நோக்குமிடத்து ஏதோ நோன்பின் பொருட்டு உபவாசமிருப்பது போல் தோற்றுகிறது, ஆகவே அவர்கள் அதிக நாழிகை இங்கு தங்கியிருக்கமாட்டார்கள்.

நிபுணிகை முதலிய பரிஜனங்கள் பூஜைக்குரிய சாமக்கிரமங்கள் எந்திவர, அரசர் வருகிறார்.

அரசர். நிபுணிகா, சசாங்கன் ரோஹிணியுடன் கூடியிருப்பதனால், மிகவும் அழகாய்த் தோற்றுகிறார்:

நி. அதைவிட, மஹாராஜாவுடன் சேர்ந்திருக்கும் உம்மைக்காண அதிமனோஹாமாயிருக்கிறது.

வி. [ஒரு புறமாக அரசருக்கு] நண்பனே, தேவியவர்கள் எனக்கு ஏதாவது மரியாதை செய்யப்போகிறார்களோ, அல்லது, விரதம் மேற்பூண்டமையால், கோபத்தை ஒழித்து, நீர் வேண்டிய பொழுது வெறுத்த குற்றத்தை நீக்கப்போகிறார்களோ, அறியேன், இன்று என் கண்ணிற்கு தேவி அவர்கள் மிகவும் கருணையோடு விளங்குகிறார்கள்.

அ. [புந்கையுடன்] இரண்டு காரணங்களும் இருக்கக்கூடும்; ஆயினும் நீ இரண்டாவது கூறிய காரணமே என் மனதிற்கு ஒத்ததாயிருக்கிறது, ஏனெனில், மஹாராணி, வெண்பட்டுடுத்து, மங்களகரத்திற்கு அதி அவசியமான ஆபரணங்கள் மாத்திரம் அணிந்து, பனித்ரமான தூர்வம் பில்லைக்கேசத்தில் குறிபட வைத்து இருப்பதினால், விரத அனுஷ்டானம் எனும் போக்கினால் கர்வமானது அகற்றப்பட்டு, என்னுடன் சமாதானமானது போல் அவர்களது சர்வ அவயவங்களும் அறிவிக்கின்றன.

அரசி. [அரசன் அருகிற்சென்று] ஆர்ய புத்திரருக்கு அரியஜெய முண்டாகுக !

பரிஜனங்கள். மஹாராஜாவுக்கு ஜெயமுண்டாகுக !

வி. தேவியவர்களுக்கு மங்கள முண்டாகுக !

அ. வாராய் தேவி !

[அரசியின் கையைப்பிடித்து தன்பக்கலில் உட்காரும்படிச் செய்கிறார்.]

ஊர். [ஒரு புறமாக] பொறாமையின்றி, பெருமையுடன் கூறப்பட்டது !

அரசி. மஹாராஜா அவர்களை முன்னிட்டு, எனது நோன்பை முடிக்க வேண்டியிருக்கிறது, ஆகவே ஒரு முகூர்த்த காலம் தங்களுக்குத்தடையுண்டு பண்ணுவதற்காக மன்னிக்க வேண்டும்.

அ. அன்று, அப்படிச் சொல்லாதே, இது தடைசெய்வதன்று, தயவு செய்வதாகும்.

- வி. சுவஸ்திவசனத்தோடு கூடிய இத்தகைய தடைகள் அடிக்கடி நேருமாக !
- அ. மஹாராணி நோற்கும் நோன்பின் பெயர் என்ன ?
[அரசி நிபுணிகையை நோக்குகிறாள்.]
- நி. மஹாராஜா, பிரியானுப் பிரசாதம் என்று இதன் பெயர்.
- அ. அப்படியாயின், கல்யாணி, தாமரை நாளம் போன்ற மிருதுவான இந்த உன் தேகத்தை, ஏன் இந்த நோன்பினால் வாட்டுகிறாய்? உன் தயவிற்காக ஆவலுடன் காத்திருக்கும் உன் அடிமை உன்னால்வேண்டப்படுவானேன் ?
- ஊர். [ஒரு புறமாக] மஹாராஜா அவர்களுக்கு மஹாராணியிடமுள்ள மரியாதை மிகவும் மேம்பட்டதே.
- சி. [ஒரு புறமாக] பேதையே! தம்முடைய காதலை மற்றவர்களிடம் மாற்றிய காமுகர்கள், மரியாதை முற்றிலும் அதிகமாய்ப் பாராட்டுவார்களன்றோ ?
- அரசி. [புந்கையுடன்] நான் அனுஷ்டித்து வந்த விரதத்தின் பலனே, ஆர்யபுத்திரரை இவ்வாறு பேசும்படிச் செய்கிறது.
- வி. அதனுடன் விடவேண்டும் இவ்வார்த்தையை, நல்வார்த்தைகளுக்கு விரோதமாக ஒன்றும் கூறலாகாது.
- அரசி. தோழிகாள், மணிஹர்மயத்தின் முற்றத்தில் பிரகாசிக்கும் சந்திரனுடைய பாதங்களை நான் பூஜை செய்வதற்குரிய சாமக்கிரமங்களைக் கொண்டுவருங்கள்.
- பரி. மஹாராணி அவர்களின் கட்டளைப்படி. இதோ-சந்தனம் புஷ்பம் முதலியன.
- அரசி. [அவைகளைக் கொண்டு சந்திரனைப் பூசித்த], தோழிகாள் இந்தப்பணியாரங்களைப் பூஜ்யான மாணவருக்குக் கொடுங்கள்.

- பரி. மஹாராணியின் கட்டளைப்படி.—பூஜ்யரான மாணவரே, இவை இனி உம்முடையவை.
- வி. [அவைகளை வாங்கிமூட்டை கட்டிக்கொண்டு] மஹாராணி அவர்களுக்கு மங்களமுண்டாகுக! உமது நோன்பானது உத்தமமான பலனை அளிப்பதாகுக! இப்படிப்பட்ட நோன்பு அநேகம் தாங்கள் நோற்கவேண்டும்.
- அரசி. ஆர்ய புத்ர, இங்கு கொஞ்சம் தயவு செய்ய வேண்டும்.
- அ. இதோ வந்து விட்டேன்.
- அரசி. [அரசனைப் பூஜித்து நமஸ்கரிக்கிறாள்.] இதோ, தேவதம் பதிகளாகிய ரோஹிணி சந்திரன் சாட்சியாக, ஆர்ய புத்திரரை வணங்கி, என் பிராணநாதர் பிரியம் கொண்டிருக்கிற, பிராணநாதரைச் சேரவேண்டுமென்று அவளும் பிரியம் கொண்டிருக்கிற, மாதின்மீது, நான் மாச்சரியம் கொள்வதில்லை யென்று, மாற்றம் மொழிகின்றேன்.
- ஊர். [ஒரு புறமாக] ஹா! அவர்களது வார்த்தையின் உண்மையான உட்கருத்தை நான் அறியாவிடினும், அவர்களிடத்துள்ள நம்பிக்கையினால் என் மனமானது தேறுதல் அடைகிறது.
- சி. [ஒரு புறமாக] சகி, பெருந்தன்மை வாய்ந்த தேவியவர்கள் மஹாராஜாவுடன் நீ சேர்வதற்கு உத்திரவு அளித்துவிட்டமையால், இனி உனக்கு இடையூறு ஒன்றும் நேரிடாது.
- வி. [ஒரு புறமாக] கையினின்றும் தப்பிய மீனைக்கண்டு வலையன் “பாவம், பிழைத்துப் போகட்டும்” என்பது போலிருக்கிறது [வெளிப்படையாய்] மஹாராஜாவின் மீது மஹாராணி அவர்களுக்கு எவ்வளவு பிரியம்!
- அரசி. மூடரே! என்னுடைய சந்தோஷத்தைக் குறைத்தாவது மஹாராஜாவின் சந்தோஷத்தை அதிகரிக்க விரும்புகி

றேன்; இதைக் கொண்டு அவர்கள் மீது எனக்குப் பிரேமையுண்டோ இல்லையோ வென்று தீர்மானம் செய்யும்!

அ. உனது அடிமையாகிய என்னை, வேறொரு நுத்திக்குக் கொடுக்கவும் மீட்டுக்கொள்ளவும் உனக்கு அதிகாரமுண்டு; ஆயினும், பயந்தவளே, நீ சந்தேகிக்கும்படி நான் குற்றவாளியல்ல.

அரசி. குற்றவாளியே அல்லவோ, என் கோரிக்கையின்படி பிரியானுப் பிரசாதம் என்னும் விரதத்தை நான் பூர்த்தி செய்தாயிற்று, பாங்கிகள், வாருங்கள் போவோம்
[புரப்புகிறாள்.]

அ. பிரியே! இவ்வாறு என்னை விட்டுப் போவதானால், உனது தயைப் பெற்றவனாகேன்!

அரசி. ஆர்ய புத்ரா, மரியாதையை மீறி நான் நடந்தவனல்ல எப்பொழுதும். [பாங்கியருடன் போகிறாள்.]

ஊர். சகி, ராஜரிஷியானவா தன் பத்னியிடம் அதிக பட்சம் வைத்தவராகக் காண்கிறார், ஆயினும், என் மனைதத்திருப்ப முடியவில்லையே.

சி. என்ன, உனது ஆசை நிறைவேறுதவளாய், அவலத்துடன திரும்பிப் போகிறாய்?

அ. [போய் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து] நண்பா, மஹாராணி தூரத்திற் போய்விட்டார்களா?

வி. சொல்ல விரும்புவதைப் பயமினறிச் சொல்லும், தீராத வியாதியையுடைய நோயாளியை வைத்தியன் கைவிடுவதைப்போல், தமராக மஹாராணியவர்கள் உம்மை விட்டு விட்டனர்.

அ. ஹா! அந்த ஊர்வசி—

ஊர். [ஒரு புறமாக] இன்று மனம் பூர்த்தி யடைவாளாக!

அ. —என் கண்மணி—என் கண்ணுக்குப் புலப்படாவிட்டாலும், அவள் காலிலணிந்த கண்கிணிச் சப்தத்தை என் காதில் விழும்படிச் செய்யமாட்டாளா! அன்றேல், மெல்லென என் பின்னால் வந்து தாமரையணைய தன் கரங்களால் என் கண்களை மூடமாட்டாளா? அல்லது, இவ்விடம் இருவரும் இறங்க, பயத்தினால் பையவே நடக்கும். அவளைப் படிப்படியாகப் பலாத்காரமாய், அவளது கெட்டிக்காரியான தோழி, என்னிடம் அழைத்துக் கொண்டு வரமாட்டாளா?

ஊர். [ஒரு புறமாக சித்ரலேகைக்கு] சகி, அவரது கோரிக்கையை நிறைவேற்றுகிறேன்.

[அரசன் பின்சென்று அவரது கண்களை மூடுகிறான்; சித்ரலேகை விதுஷகனுக்கு சமிக்ஞை செய்கிறான்.]

அ. ஹா!—நண்பனே!—இது நாராயண ரிஷியின் துடையில் உதித்த நாரீமணியே!

வி. உமக்கெப்படித் தெரியுமது?

அ. இதில் அறியக்கூடாததென்ன? காமனால் வாட்டப்பட்ட என் உடலைத் தன் கரஸ்பர்சத்தினால், வேறு யாரால் இவ்வாறு சுகமடையச் செய்ய முடியும்? குமுத மலரானது சந்திரனது கிரணங்கள் பட்டால் மலருமே பொழிய சூரியனது கிரணங்களால் அதை மலரச் செய்ய முடியுமோ?

ஊர். [கையை எடுத்து விட்டு அரசன் எதிர்சென்று] மஹாராஜாவுக்கு ஜெயமுண்டாகுக!

அ. சுந்தரி, வருவாயாக! [சுரத்தைப் பற்றித்தன் பக்கலில் உட்காப்செய்கிறார்.]

சி. எனது நண்பர் சுகமாயிருக்கிறாரா?

அ. சுரத்தை இப்பொழுதுதான் அடைந்தேன்.

- ஊர். சகி, மஹாராணியவர்கள், மகாராஜாவை எனக்குக் கொடுத்து விட்டார், ஆகவே அவர்களது பிரியத்துக்குப் பாத்திரமானவளாய் அரசருடன் சேர்ந்து ஓர் ஆசனத்தில் உட்காருகிறேன்; ஆதலால் என்னை அத்துமீறி நடப்பவளென நினையாதே.
- வி. ஒஹோ! சாயுங்காலம் முதல் இங்கு மறைந்திருந்து இங்கு நடந்ததை யெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தீர்களா என்ன?
- அ. [ஊர்வசிக்கு] மஹாராணி தானமாகக் கொடுத்துவிட்டார்கள் என்று கூறி என்னுடலைத் தீண்டுவதானால், முதலில் யாருடைய உத்திரவின்மீது என் ஹிருதயத்தைத் திருடிக்கொண்டு போனாய்?
- சி. நண்பரே, அதற்கு பதில் அவளால் சொல்லமுடியாத உமக்கு; இப்பொழுது எனது வேண்டுகோள் ஒன்றைத் தாம் கேட்க வேண்டும்.
- அ. கவனமாயிருக்கிறேன்.
- சி. வசந்த காலத்திற் பின்வரும் கோடை காலத்தில், சூரிய பகவான சமீபம் நான் இரந்து உபசரிக்க வேண்டியவளாயிருக்கின்றேன்; ஆகவே, எனது நண்பராகிய தாய்கள், என் பிரிய சகியாகிய ஊர்வசி, தேவலோகத்தை நினைத்து வருந்தாதபடி அவளிடம் நடந்துகொள்ள வேண்டும்.
- வி. அம்மா, தேவலோகத்தில் நினைந்து வருந்தத்தக்க தென்ன இருக்கிறதா? சாப்பிடுகிறது மில்லை, குடிப்பது மில்லை, ஒன்றுமில்லை, கண் கொட்டாமல் விழித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்!
- அ. கேவலம் மனிதருடைய மனோவாக்குக் கெட்டா தேவலோகத்து சகங்களை யாரால் மறக்க முடியும்? ஆயினும் இந்த வாக்கு உனக்குக் கொடுப்பேன், மற்ற மாதர்க

ளால் அடைய முடியாத புருவஸ் உனது தோழிக்கு எப்பொழுதும் அடிமையா யிருப்பான்.

சி. தங்களால் அதுக்கிரஹிக்கப் பட்டேன். சகி ஊர்வசி, திடமனதுடையவளாய் எனக்கு விடையளிப்பாய்.

ஊர். [அவனைக் கட்டிக்கொண்டு] சகி, என்னை மறந்து போகாதே !

சி. [புந்நகையுடன்] எனது நண்பருடன் போந்த உன்னை நானல்லவோ அங்ஙனம் வேண்டவேண்டும் !

[அரசனை வணங்கிவிட்டுப் போகிறார்.]

வி. தங்களுடைய, மனோரதம் பூர்த்தியாய் விட்டபடியால், இனி சுகமா யிருப்பீராக !

அ. நண்பனே, சாமந்த ராஜாக்களின் கிரீடமணிகளால், எனது சாசனங்கள் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், தரணியனைத்தும் ஒரு தனிக்குடைக்கீழ் ஆளும் சாம்ராஜ்யம் நான் பெற்றதும் கூட, எனக்கு அவ்வளவு சந்தோஷத்தைத் தரவில்லை, இன்று நான் இவ்வழகிய அணங்கின் அடிமையானது என்னைக் கிருதார்த்ததைக்கி அத்தனை சந்தோஷம் தருகிறது.

ஊர். இதை விட இனிமையான வார்த்தைகளைக் கூற என்னால் ஏலாது.

அ. [ஊர்வசியின் கரத்தைப் பற்றி] என்ன ஆச்சரியம் ! விரும்பிய பொருளைப் பெறுவது மாறான பலனைத்தருகிறது ! முன்பு துன்பம்விளைத்த, அதே சந்திரகிரணங்கள் இப்பொழுது என் உடலுக்கு இன்பத்தைத் தருகின்றன, அதே மன்மதனது பாணங்கள் இப்பொழுது மகிழ்ச்சியை யுண்டுபண்ணுகின்றன. அழகிய அணங்கே ! முன்பு எனக்கு வேதனையை கொடுத்தவைகளெல்லாம், இப்பொழுது உன்னை அடைந்தபின் எனக்கு சுகத்தைக் கொடுக்கின்றன.

ஊர். வருவதற்குத் தாமதித்தபடியால் மஹாராஜாவுக்கு அபராதம் இழைத்தேன்.

அ. அங்ஙனம் கூறாதே, வெயிலினால் கொளுத்தப்பட்டவனுக்கு எப்படி விருட்சத்தின் நிழலானது அதிக சுகத்தைத் தருகிறதோ, அங்ஙனமே கஷ்டப்பட்டபின் அனுபவிக்கும் சுகமானது, அதிக சந்தோஷத்தைத் தருவதாம்.

வி. சாயங்காலத்து சந்திரனுடைய கிரணங்களை நாம் அனுபவித்தாயது, இனி தாம் படுக்கைக்குப் போக வேண்டிய காலமாய் விட்டது.

அ. ஆயின் உனது தோழிக்கு அங்குபோக வழிகாட்டு.

வி. இவ்வழி, தேவியவர்களே.

அ. சுந்தரி, இப்பொழுது நான் அதிகமாய் விரும்புவதெல்லாம்—

ஊர். என்ன?

அ. உன்னை அடையாதிருந்த பொழுது ராக்காலமானது நூறுமடங்கு நீடித்திருந்தது; அழகிய நெற்றியுடையாளே, அவ்வாறே, இப்பொழுது உன்னை அடைந்தபிறகும், ராக்காலமானது நீடித்திருக்குமாக!

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

நர்ன்காம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்:—தேவலோகம்.

சித்திரலேகையும் சஹஜன்யையும் வருகிறார்கள்.

- ச. சகி, வதங்கிய தாமரையைப் போல் தோற்றும் உன்முகத்தை நோக்குமிடத்து, உன்மனதில் ஏதோவருத்தம் இருப்பது போல் குறிக்கிறது. உனது துயரத்தின் காரணத்தை என்னிடம் உரை, அதிற் பாதிரான் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.
- சி. சகி, அப்சரசுகள் ஆதித்ய பகவானை ஆராதிக்க வேண்டிய கிரமப்படி நான் அவர் அருகில் சேவித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஊர்வசியைக் குறித்து என்மனமானது மட்டிலாததுயர் அடைந்தது.
- ச. உங்களுக்குள் அந்நோய் ஸ்நேகம் உண்டென அறிந்துளேன்; அதன் பேரில்?
- சி. அக்காலத்தில் என்ன நேர்ந்ததென அறியும் பொருட்டு தியான திருஷ்டியால் நோக்குங்கால், ஒரு பெருங்கெடுதி நேரிட்டதாக வறிந்தேன்.
- ச. அது எப்படிப்பட்டதோ?
- சி. தன் மந்திரிகளிடம் தன் ராஜ்யபாரத்தை ஒப்புவித்த ராஜரிஷியாகிய அவளது காதலனுடன், ஊர்வசியானவள், வினோதமாய்க் காலம்கழிக்கும் பொருட்டு, கந்தமாதனத்தின் காட்டிற்குச்சென்றாள்.
- ச. அப்படிப்பட்ட இடங்களில் அனுபவிக்கும் சுகமேசுகம்! பிறகு என்ன நேரிட்டது?

- சி. ஈணற்பரப்புக்குடைய கங்காநதியின் கரையில், மணலைச் சிறு குன்றுகளாகச் சேர்த்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த உதயவதி யெனும் பெயர் பூண்ட, வித்பாதரக்கன்னிகையை, அதிக நேரம் உற்றுப்பார்த்ததற்காக, அந்த ராஜரிஷியின் மீது, ஊர்வசி அதிக கோபம் கொண்டனள்.
- ச. என்னவிதி! அதிக காதல் வேறொன்றையும் சகிக்காது—பிறகு?
- சி. பிறகு, தன் காதலன் தன்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டியதைக் கவனியாதவளாய், குருவின் சாபத்தினால் மதி மருண்டவளாய், ஸ்திரீகள் நுழையக்கூடாத, சூமாவனத்தூள், அவர் ஏற்படுத்திய நியமத்தை மறந்தவளாய், நுழைந்தனள்; நுழைந்தவுடனே, அவ்வனத்தின் ஓரத்திலுள்ள ஓர் கொடியாக மாற்றப்பட்டனள்.
- ச. விதியானது தன்வலைக்குட் சிக்கச் செய்யாதது ஒன்றுமில்லை! அப்படிப்பட்ட காதலானது இப்படிப்பட்ட கஷ்டத்திற்கு திடீரென்று உட்படுதவேண்டுமா? உம்பொழுது அந்த ராஜரிஷி எந்த ஸ்திதியிலிருக்கிறார்?
- சி. இரவும் பகலுமாக, தன் காதலியைத்தேடி, அக்காடெங்கும் அலைந்துவருகிறார், அன்றியும், சந்தோஷத்திலிருப்பவர்களுக்கே சஞ்சலத்தை யுண்டிபண்ணத்தக்க, இம்மேகங்களின் தோற்றத்தினால், பெரும் சங்கடத்திற்குள்ளாவார்.
- ச. சகி, அத்தனை அழகிய ரூபம்தரித்தவர்கள் அதிக காலம் அதிக கஷ்டத்திற்கு உள்ளாகமாட்டார்கள்; யாருடைய அணுக்கிரஹத்தினாலாவது, அவர்கள் இருவரும் ஒருங்கு சேரும்படியான யாதாமொரு காரணம் உண்டாகும் சந்தேகமின்றி—வாபோவோம், சூரிய பகவான் உதயமாகப் போகிறார், அவருக்குப்பணி செய்ய அணுகுவோம்.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிக்கிறது.

இரண்டாம் காட்சி.

இடம்:—குமாவனம்.

அரசர் பித்தம்பிடித்தவன் உடையில் வருகிறார்.

அ. நில் கொடியராட்சசா! நில்!—என் காதலியை எங்கே எடுத்துப் போகிறாய்?—அந்தோ! அந்த மலையின் உச்சிக்கு—ஓடிப்போய் அங்கிருந்து என்மீது பாணங்களைவர் விக் கிறான்!—ஓ! இது கருத்தமேகம், கவசம் பூண்ட கொடிய அரக்கன் அன்று; இது வானவில், நான் நினைத்தபடி நன்றாய் வளைக்கப்பட்ட வில்லாளியின் வில் அன்று, இது விண் மாரியாம், சரமாரியன்று; பொற்கொடி போல் தோன்றியது, மின்னற் கொடியாம், ஊர்வசியன்று—கதளிபோன்ற துடையுடைய என்காதலி எங்குற்றான்? என்மீது கோபத்தினால், தெய்வீக சக்தியால் மறைந்திருக்கின்றனளோ? அங்ஙனம் இராது; அவள் என்மீது அதிக காதல் கொண்டவளாயிற்றே!—அந்தோ! என் கண்ணிற்கு என் காதலி புலப்படவில்லையே! ஐயோ! என்ன தொளர்ப்பாக்கியம் இது!—லட்சுமி புறங்காட்டினால் துக்கங்களெல்லாம் திரள் திரளாய் வருகின்றன—ஒரு புறம், சலிக்கக் கூடாத என் காதலியின் வியோகம் திடீரென நேர்ந்தது, மற்றொருபுறம், காங்கையானது குறைந்து கருந்த மேகங்கள் வர, காலமானது சுகமாய்க் கழிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது—ஹா! வீணே வருந்துவதிற்பயனென்? இக்கானகத்தில் என் காதலியைத்தேடிப் பார்க்கிறேன்.—நிர்மானுஷ்யமான இக்கானகத்தில் என் காதலியைப் பற்றியார் எனக்குத் தெரிவிக்கப் போகிறார்கள்?—ஓ! அன்னமே! எனது கன்னல் மொழியானைக்கண்டனையோ? இல்லையா? பொய் உடையாதே! அவளை நீ நேராகக்

கண்டிராவிட்டால் அவளது நடையை எங்ஙனம் கற்றனை? நியாயப்படி என் காதலியை என்னிடம் ஒப்புவித்துவிடு. திருடியபொருள் உன்னிடம் கொஞ்சம் இருப்பதனால், எல்லாவற்றையும் ஒப்புவிக்க நீ கடன் பட்டிருக்கிறாய்!—வண்டே! நீயாவது ஒருவார்த்தை இயம்பு கண்களைக் கவரும் என் காதலியைப்பற்றி.—உன்னைக் கேட்பதிற்பயனில்லை, நீ அவளைப்பார்த்திருக்க மாட்டாய், ஏனெனினில் அவளது முகபத்மத்தை நீ முகர்ந்திருப்பாயானால், இந்நில பத்மத்தை விற்றும்பியிருக்கமாட்டாய் ஒரு பொழுதும்!—ஐயோ! இவைகள் எனக்கு ஒன்றும் பதிலுரையாது போகின்றனவே! பாக்கியமிழந்தால் எல்லோரும் பராமுகம் செய்வது பாரினில் வழக்கமே!—ஹா! இக்கருங்கற் பிளவில் சிவந்து காட்டுகிறதென்ன? சிவந்த அசோகமலரைப் போல் காண்கிறது,—அது என் மனதைக் கவர்கிறது—மந்தாரமலர்களின் மணங்கமழும் கேசத்தில் இது அலங்கரிக்கத்தக்கது—ஆயினும் அவளை அடையாத நான், என் கண்ணீரினால் இதைக்கரைப்படுத்துவானேன்?

திரைக்குப்பின். “குழந்தாய், அதை எடுத்துக்கொள், மலையரசன் மகளாய பார்வதிதேனியின் பாதத்தில் அலங்கரித்த செம்பஞ்சக்குழம்பினால் உண்டாகிய சங்கமனியம் எனும் ரத்னம் இது, இதை உடலில் தரித்தால் உனது காதலியுடன் உன்னை உடனே சேர்த்திடும்”

அ. யார் இது எனக்கு இவ்வாறு உக்தரவு செய்வது?—ஹா! மாணப்போல் இக்கானகத்தில் சஞ்சரிசுகும் மஹரிஷியாரோ என்மீது பட்சசுத்தினால் இவ்வாறு பகர்கிறார்.—பூஜ்யரே! உமது உபதேசத்தினால் அநுக்கிரகப்பட்டுடன். [அம்மணியை எடுத்து] ஓ! சங்கமணியமே! கொடியிடையாளிடமிருந்து பிரிந்திருக்கும் என்னை அவளுடன் நீ சேர்த்துவைப்பதானால், பரமசிவன் தன் ஜடாமகுடத்தில் சந்திரனை வைத்திருப்பது போல், என் மகுடத்தின்

சிரோமணியாக உன்னைப் போற்றுவேன்—ஹா! இக் கொடியானது புஷ்பங்களில்லாதிருந்தும், இதைக்கண்டதும், என் ஆர்வமானது ஏன் அதிகப்படுகிறது?—என் காதலியை ஒத்திருக்கும் இக்கொடியினைக் கட்டியனைத்து அந்தச்சுகமாவது பெறுகிறேன். [அந்நகம் செய்ய, அக்கொடிமாறி ஊர்வசியாகிறது] ஹா! ஊர்வசியின் உடலையே உண்மையில் அடைந்தது போல் என் உடலமானது ஆந்த மடைகிறது. ஆயினும் இதை நான் நம்பமாட்டேன்; ஏனெனில் எனது காதலி என்று நான் முதலில் எண்ணியதெல்லாம், கண்ணத்தில் வேறொன்றாக மாறியது. ஆகவே கொஞ்சம் நேரம் வரையில் கண்ணைத்திறவாது, என் காதலியைக் கட்டியனைந்ததாக வெண்ணி இந்த ஸ்பர்சுகத்தை அனுபவிக்கிறேன்— [மெல்ல கண்ணைத்திறந்து பார்த்து] என்ன! உண்மையில் என் காதலியே!

ஊர். [கண்ணீருடன்] மஹாராஜாவுக்கு ஜெயமுண்டாகுக!

அ. கண்ணினிய காதலியே! உனது பிரிவெனும் அந்த காரத்தில் மூழ்கிய நான், அதிர்ஷ்டவசத்தால், மடிந்தவன் மறுபடி பிரக்ஞை அடைவதேபோல் உன்னை அடைந்தேன்.

ஊர். வெளியில் நடப்பதையறியும் சக்தி என் உள்நிருந்தபடியால், மஹாராஜாவின் விர்த்தாந்த மெல்லாம் அறிந்தவளானேன்.

அ. வெளியில் நடப்பதையறியும் சக்தி என் உள்நிருந்தபடியால் என்று நீ கூறியது எனக்கு அர்த்தமாகவில்லை.

ஊர். இதோ தெளிவுறச்சொல்கிறேன்; ஆயினும் முதலில் மஹாராஜா அவர்களை என் கோபவசத்தால் இக்கொடியஸ்திதிக்குக்கொணர்ந்த தற்காக மன்னிக்கவேண்டும் என்னை தயைபுரிந்து.

அ. கல்யாணி, என்னை நீ வேண்டவேண்டியதில்லை. உன்னைக் கண்டதும் எனதுபலுயிர் இந்நகிரியங்களும் அந்தக்கரணங்களும் அளவிலா ஆந்த படைந்நன; தேவி, நீ இத்தனை காலம் என்னைவிட்டுப் பிரிந்ததற்குக் காரணம் மாத்திரம் கூறுவாயாக.

ஊர். கேளும் நாதா, சாஸ்வதமாக கௌமாரவிரதம் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று கார்த்திகேயரால் தீர்மானிக்கப்பட்டு, அசலுஷ்டயெனும் இக்கந்தமாதனத்தின் பார்சுவத்தில் தங்கினவராய், இவ்வாறு நியமித்தார்—

அ. என்னென்று?

ஊர். இப்பிராந்தத்தில் எந்த ஸ்திரீயாவது பிரவேசித்தால் உடனே ஒரு கொடியாக மாறவேண்டுமென்றும், அந்த ஸ்திரீயிலிருந்து பார்வதிதேவியின் பாதத்தில் உணர்ந்த செம்பஞ்சக் குழம்பினுண்டாய் மணியினுன்றி வேறொன்றும் அச்சாப விமோசனம் கிடைக்காதென்றும். எனது குருவின் சாபத்தினால் மனம்மருண்டவளாய், கார்த்திகேயர் விதித்த விதியை மறந்து, உமது வேண்டுகோளையும் கவனியாது குமாரதேவருக்குரிய இக்கானகத்துட் பிரவேசித்தேன். பிரவேசித்தவுடன், வசந்தலதையாக மாற்றப்பட்டேன்.

அ. இப்பொழுது எல்லாம் ஸ்பஷ்டமாகிறது.—இல்லாவிடின் வேட்டையின் சிரமத்தினால் நான் உறங்கியபொழுதும் வெகுதூரம் பிரயாணம் போனதாக எண்ணித்துயருற்ற நீ, இத்தனை நெடுங்காலம் பிரிய எவ்வண்ணம் சகித்திருப்பாய்? நீ உரைத்தபடி, ஒரு முனிவரிடமிருந்து, உன்னை மறுபடியும் சேர்வதற்கு இந்த மணிதான் மார்க்கம் என்பதை அறிந்து உன்னை அடையப் பெற்றேன் இதனால்.

ஊர். ஓ! இது தான்சங்கமனியமணி! இதனால் தான் மஹாராஜா அவர்கள் என்னைக் கட்டியணைத்ததும், எனது முன் உருவைப் பெற்றேன்;

[அதை வாங்கித்தன்-சிரசிற்சூடுகொள்.]

அ. சுந்தரி, அப்படியே கூணநேரம் நிற்பாயாக! உன் சிரத்தின்மீது அணிந்த இம்மணியினது சிவந்த கார்த்தியினால், செந்தாமரையானது காலையில் உதிக்கும் கதிரவன் ஒளியினுற் பிரகாசிப்பது போல், உனது முகமானது பிரகாசிக்கின்றது.

ஊர், பிரியமாய்ப் பேசுபவரே! நீர் பிரதிஷ்டானத்தை விட்டு வந்து நெடுங்காலமானது. உமது பிரணைகள் உம்மீது குற்றம் கூறினும் கூறுவார், ஆதலால், நாம் திரும்பிப் போவோம்.

அ. உனது உத்தரவின்படி.

[போகிறார்கள்.]

காட்சி முடிகிறது.

ஐந்தாம் அங்கம்

முதற் காட்சி.

இடம்:—அரசரது அரண்மனை.

விதூஷுகள் வருகிறார்.

வி. என் அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம்! தெய்வீகம் பொருந்திய நந்தவனம் முதலிய அநேக கானகங்களில், ஊர்வசி சகித மாய்ச் சுகித்துவிட்டு, எனது நண்பன் திரும்பிவந்து விட்டார். இப்பொழுதே ராஜ்யத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்; பிரணைகளெல்லாம் காணிக் கைகளுடன், அவரதுகாலில் பணிந்து அவர் இஷ்டப் படியே நடந்துவருகின்றனர். பிள்ளையிலலை என்னும்

ஒரு குறைதவிர, பிறிதொரு குறையில்லை அவருக்கு இன்றைக்கு ஏதோ விசேஷ தினமானதால், தனது தேவியர்களுடன், கங்காயமுன் சங்கமத்தில் ஸ்நாநம் செய்துவிட்டு, அரண்மனைக்குப் போயிருக்கிறார்; அவர் அலங்காரஞ்செய்து கொள்வதற்குள் அவர் அணிந்து கொள்ள வைத்திருக்கும் சந்தன புஷ்பங்களை வாசனை பார்க்கிறேன் முதலில்.

திரைக்குப்பின். அந்தோ! அந்தோ! மஹாராஜாவின் அந்தப்-
புர ஸ்திரீகளால் சிரா பூஷணமாகக் கொள்ளத்தக்க மணியானது, பன ஓலையினுற் செய்யப்பட்ட கூடையில் வைத்து அதன் மீது பட்டுத்துண்டைப் பரப்பிக் கொண்டு போகையில், மாம்சதுண்டமென அதைமதித்து ஒரு கழுகானது அதைக்கொண்டுபோய் விட்டதே!

வி. என்ன பெரியவிபத்து! சங்கமனியம் எனும் அச்சிரா மணி எனது நண்பரால் மிகவும் மதிக்கப்பட்டிருந்ததே! ஆகவே, அலங்காரம் முடிவதன்முன் அவராக ஆசனத் தைவிட்டு எழுந்து இந்தப் பக்கம் விரைந்துவருகிறார். நான் அவரை எதிர்கொள்கிறேன்.

அரசர், சிராடி முதலிய பரிவாரங்களுடன்

விரைந்துவருகிறார்.

அ. எல்லோரையும் காக்கின்ற எனது அரண்மனையிலேயே, இந்த முதல் திருட்டைச் செய்து, தன்சாவைத்தானே தேடிக்கொள்ளும், அந்தந்திருட்டுப்பட்டி எங்கே?

கி. அதோபாரும், அது கட்டியிருந்த பொன்சங்கிலி, தன் மூக்கினின்றும் தொங்க, அந்த மணியினால் ஆகாயத்தில் கோடுகள் இழுப்பதுபோல், சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது.

அ. தெரிசிறது! மூக்கினின்றும் பொன் சங்கிலிதொங்க, அம்மணியைக் கவனிக்கொண்டு, விரைந்து வட்டமிடுவ தினால், கொள்ளிக்கட்டையை வேகமாய் சுற்றினாலுண்

டாம் சிவந்தமண்டலத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது. இப்பொழுது என்ன செய்வது நான்!

வி. பச்சாத்தாபம் பாராட்டலாகாது! பாபியைத்தண்டிக்கவே வேண்டும்.

அ. உண்மையை உரைத்தனை, கொண்டுவருங்கள் என்வில்லை உடனே.

[ஒரு யவனி போகிறுள் விரைந்து]

நண்பனே, அப்பட்டி கண்ணுக்கு அகப்படாமற்போய் விட்டதே!

வி. மாமிசம் அருந்தும் அக்குற்றவாளி தென்புறமாய்ப் பறந்து போயது.

அ. [திரும்பிப்பார்த்து] ஆம், அதோ தெரிசிறது, அசோக மஞ்சரியைப் போல் நான்குபுறமும் லுளிவிசுகின்ற அம்மணியானது, அத்திக்குக்கு சீராபூஷணமொன்றை அப்பட்டி அணிவித்தது போல் ஆகின்றது.

யவனி வில்லைக்கொண்டுவருகிறுள்.

ய. மஹாராஜா, இதோ உமது வில்.

அ. இப்பொழுது என்ன பிரயோஜனம் இந்த வில்லினால்? அம்பெய்யும் தூரத்திற்குமேல் பறந்து போய்விட்டதே அப்பட்டி!—அதோபார், இருண்ட மேகத்தின் பக்கத்தில் லுளிரும் அங்காரக நட்சத்திரத்தைப்போல், அப்பட்டியினால் கொண்டு போகப்பட்ட மணியானது பிரகாசிக்கின்றது. [சஞ்சுகியை கோக்கி] லாதவ்யா, கொத்தவா லிடம் நான் கட்டளையிட்டதாகக் கூறி, இறகுபடைத்த இக்குற்றவாளி, இரவில் தங்குமிட மாம்விருட்சத்தைப் போய்ச்சேரும் பொழுது, வேட்டையாடப்பட வேண்டுமென்று சொல்.

லா. மஹாராஜாவின் கட்டளைப்படி.

[போகிறுள்.]

வி. மஹாராஜா அவர்கள் இனி உட்காரலாம், தண்டனையினின்றும் தப்பி அம்மணியைத் திருடியவன்எங்குபோகப் போகிறான்?

[அரசன் விதாஷகனுடன் உட்காருகிறார்.]

அ. நண்பனே, பட்சியினால் கொண்டு போகப்பட்ட அம்மணியின் மீது நான் அதிக பிரயம்வைத்திருப்பது அது ஓர் சிறந்த ரத்னமாயிருப்பதனால், அந்த சங்கமணியணி என் காதலியுடன் என்னைச் சேர்த்து வைத்ததே அதற்குக்காரணமாம்.

வி. ஆமாம், அதை முன்பே எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறீர். கஞ்சகி, சங்கமணிய மணியுடனும் ஒரு அம்புடனும் வருகிறான்.

க. மகாராஜாவுக்கு ஜெயமுண்டாகுக!—சிட்சைக்குரிய அப்பட்சியானது, உமது சக்தியே ஓர் உருவெடுத்தது போன்ற இந்த அம்பினால், உடல் ஊடுருவிச் செல்லப்பட்டதாய், இச்சிரோரந்னத்துடன் ஆகாயத்தினின்றும் கீழேவிழுந்தது!

எல்லோரும். என்ன ஆச்சரியம்!

க. ஜலத்தினால் சுத்தம் செய்யப்பட்ட இந்த ரத்னத்தை யாரிடம் ஒப்புவிப்பது?

அ. கிராதி, அக்னியினால் அதைப் பரிசுத்தப்படுத்தி, ஒரு பெட்டகத்தில் வை அதை.

கி. மஹாராஜாவின் கட்டளைப்படி. [மணியுடன் போகிறான்.]

அ. லாதவ்யா, இது யாருடைய பாணம் தெரியுமா உனக்கு?

க. அதன் பேரில் ஏதோ பெயர் வரைந்திருப்பதுபோல் தோற்றுகிறது, என் கண்கள் பார்வை மட்டாயிருப்பதால் அதைப் படிக்க என்னாலாகவில்லை.

அ. சரி, ஆனால் அந்த அம்பை என்னிடம் கொண்டுவா. [கஞ்சகியிடமிருந்து வாங்கிப் படித்துப்பார்த்து] தன்யானேன்!

க. இதற்குள் என் வேலையைப் பார்க்கிறேன்.

[போகிறான்.]

வி. மஹாராஜா அவர்கள் என்ன எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்?

அ. முன்பு இப்பாணப் பிரயோகம் பண்ணினவனுடைய பெயரைக் கேள். [படிக்கிறார்] “இப்பாணமானது புரூவ ரசக்கும் ஊர்வசிக்கும் பிறந்த, பகைவரை முறியடிக்கும் வில்லாளியாகிய ஆயுஸ் என்னும் அரசகுமாரனுடையது”

வி. மிகவும் சந்தோஷம்! அதிர்ஷ்ட வசத்தால் அருங்குமா ரனைப் பெற்றீர்!

அ. நண்பனே! இது எங்ஙனம்? நைமிசாரண்யத்தில் யாகம் நடந்தக் காலம் தவிர மற்றெப்பொழுதும் நான் ஊர்வ சியை விட்டுப் பிரிந்திருந்தவனல்லன்; அன்றியும் அவளு டன் இருந்தபொழுது, கர்ப்பசின்னங்கள் அவளிடம் ஒருபோதும் கண்டிலன். அங்ஙனமிருக்க அவளுக்கு எப்படி பிள்ளை பிறந்திருக்கக்கூடும்?

வி. கேவலம் மானிட ஸ்திரீகளுக்கிருப்பதுபோல் தேவஸ்திரீகளுக்கு மிருக்குமென்று நாம் நிச்சயிக்கக்கூடாது. அவர்களது காரியங்கள் அவர்களுடைய பிரபாவத்தினால் நமது கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருக்கும்.

அ. நீ உரைத்தபடி இருக்கலாம், இருந்தாலும் ஊர்வசி அதை என்னிடமிருந்து ஒளிப்பானேன்?

வி. அப்சரஸ்திரீகளின் ரகஸ்யங்களை அறிந்தார் யார்?—

கண்க்கி வருகிறான்.

க. மஹாராஜாவுக்கு ஜெயமுண்டாகுக! ச்யவனருடைய ஆச்சிரமத்திலிருந்து ஒரு தாபசி ஒரு பிள்ளையை அழைத்துக்கொண்டு, உம்மைக்காண வந்திருக்கிறார்கள்.

அ. அவர்களிருவரையும் உடனே அழைத்துவா என் முன்பாக.

க. மஹாராஜாவின் கட்டளைப்படி.

[போய் ஒரு தூபரியையும். வில்லைக் கையிலேந்திய
ஒரு துமாரணையும் அழைத்துக்கொண்டு வருகிறான்.]

க. பகவதி! இவ்வழி! இவ்வழி!

வி. குறிவைத்த அக்கமுகினைக் கொன்ற அந்த அர்த்த சந்திரப்பாணமானது, இந்த சூதந்திரிய குலத்துதித்த இவ்விளங்குமரனுடைய தாயிருக்குமா?

அ. இருக்கலாம்; அதனால்தான் அவனைக் கண்டதும் என்கண்களில் ஆந்த பாஷ்பம் பெருகுகின்றது; எனது ஹிருதயத்தில் புத்ரவாத்சல்யம் ஜனிக்கிறது, மனதில் பெருமகிழ்ச்சியுண்டாகிறது, மரியாதையெல்லாம் ஒரு புறம் ஒதுக்கி, நடுக்கமுறும் உடலினால் இவனை இறுகக் கட்டி யணைக்க விரும்புகிறேன்.

க. பகவதி, தாங்கள் இங்கே இருக்க வேண்டும்.

[இருவரும் நிற்கின்றனர்.]

அ. பகவதி, தங்களை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

த. மஹாபாக்கியவானே! சந்திரவம்சத்தை விர்த்தி செய்வீராக! [தனக்குள்] நாம் கூறாமலே ராஜரிஷி இப்பிள்ளைக்குத் தந்தை என்பதை அறிந்தார்போலும்! [உரக்க] குழந்தாய், உன் தந்தைக்கு நமஸ்காரம் செய்.

[கையிற் பிடித்த வில்லுடன் குமாரன் வணங்குகிறான்.]

அ. சிரஞ்சீவியாக வாழ்வாயாக!

கு. [தனக்குள்] அவர் எனக்குப் பிதா, நான் அவருக்குக் குமாரன் என்பதைக் கேட்டவுடன் எனக்கிவ்வளவு பிரியம் உண்டாவதானால், பிதாக்களின் மடிமீது பிரியத்துடன் வளர்க்கப்பட்ட பிள்ளைகளுடைய பிரேமை எவ்வளவு பெரிதாயிருக்கும்?

அ. பகவதி, என்ன காரணத்தால் தாங்கள் இவ்விடம் எழுந்தருளினீர்?

த. கேளும் மஹாராஜா, இந்த கிரஞ்சீனி ஆயுஸ் பிறந்தவுடன் ஏதோ காரணத்தால் ஊர்வசியினால் என்னிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டான். பூஜ்யரான ச்யவனரால், கூத்திரியர் சனுகுரிய ஜாதகர்மம் முதலிய சம்ஸ்காரங்களெல்லாம், இவனுக்கு முற்றிலும் செய்யப்பட்டன. மற்ற வேதவிததைகளெல்லாம் முடிந்தவுடன் வில்வித்தையும் கற்பிக்கப்பட்டான்.

அ. அவன் மிகுந்த அதிர்ஷ்டசாலியே.

தா. இன்று சமித்தம் புஷ்பங்களும் சேகரிப்பதற்காக ரிஷிகுமாரர்களுடன் வெளியே போனவன் ஆச்சிரமத்திலிருப்பவர்களுக்கு அடாத காரியத்தைச் செய்தனன்.

வி. என்ன அது?—

தா. ஒரு மரத்தின் உச்சியில் ஒரு மாமிசத் துண்டைக் கவ்வி உட்கார்ந்திருந்த ஒரு கழுகின்மீது பாணத்தை எய்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

[விதாஷகன் அரசனைப் பார்க்கிறான்.]

அ. அதற்கப்புறம்?

தா. நடந்ததைக் கேட்டதும் பூஜ்யரான ச்யவனர், உன்னிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட இக்குமாரனைக் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு, என்று உத்திரவு செய்தார் எனக்கு; ஆகவே தேவி ஊர்வசியைக் காண விரும்புகிறேன்.

அ. ஆயின் பகவதி, இந்த ஆசனத்தில் அமரவேண்டும் தாங்கள். [தாபசி உட்காருகிறாள்.]

அ. லாதவ்யா, ஊர்வசியை அழைத்துவா இங்கு.

க. மஹாராஜாவின் கட்டளைப்படி. [போகிறான்.]

அ. [குமாரனைப் பார்த்து] குழந்தாய், வாராய் இங்கு. “மக்கண் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம்” என உரைத்திருக்கிறார், சந்திரனானவன் தன் கிரணங்களினால் சந்திரகாந்தக்கல்லை

சந்தோஷிக்கச் செய்வதுபோல் என் அருகில் வந்து
என்னை மகிழ்விப்பாயாக!

தா. குழந்தாய், உன் தந்தையைச் சந்தோஷிப்பி.

[குமாரன் அரசன் அருகிற் போய்
அவர்பாதத்தில் பணிகொள்.]

அ. [அவனை வாரிக் கட்டியிணைத்து தன் பாதபீடத்தில் உட்கார
வைத்து] குழந்தாய், உனது தந்தையின் நண்பனுன இந்
தப் பிராமணனை பயமின்றிப் பணிவாயாக!

வி. அவன் பயப்படுவானேன்! ஆச்சிரமத்தில் வசித்திருந்த
படியால் அங்கு குரங்கினைப் பார்த்திருக்கவேண்டும்.

கு. [புந்கையுடன்] ஐயா, உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன்

வி. உனக்கு மங்களமுண்டாகுக!

கல்கி ஊர்வசியை உழைத்துக் காண்டு வருகொள்.

க. தேவியவர்களே, இவ்வழி.

ஊர். [குமாரனைப் பார்த்து] யார் இந்தக் சமுந்கை? னாயில் வில்
லுடன் அரசரது பாதபீடத்தில் உட்கார்த்திருக்கொள்
அவரும் இவனது கைசத்தைத் தானாகக் கட்டிக்கொண்
டிருக்கின்றனர். [தாபசியைப் பார்த்து] ஓ! சத்யவதி இங்கு
உடன் வந்திருப்பதினால் இவன் என் சண்மணி ஆயுசென
அறிகிறேன்—மிகவும் வளர்த்திருக்கொள்.

[அருகிற் போகொள்.]

அ. என்னைத் தன் கண்களால் கவர்ந்து கொண்டு இதோ
உனது அன்னை வருகொள்கள் பார்.

தா. குழந்தாய், உனது அன்னையிடம் போ.

[குமாரன் அங்கனமே செய்கொள்.]

ஊர். பகவதி, உமது பாதம் பணிகொள்.

தா. குழந்தாய், உனது பர்த்தா மதிக்கும்படி வாழ்வாயாக!

கு. அம்மா, நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்.

ஊர். [குமாரனைக் கட்டியணைத்து, அவன் முகத்தை ஏறெடுத்துப் பார்த்து] குழந்தாய், உன் தகப்பனாருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பாயாக! [அரசன் அருகிற் போய்] மஹாராஜாவுக்கு ஜெய முண்டாகுக!

அ. குழந்தையைப் பெற்ற தாய்க்கு நல்வரவாகுக! இப்படி உட்காருவாய்.

[அர்த்தாசனம் அளிக்கிறார்; ஊர்வசி உட்காருகிறாள்.]

தா. இந்த ஆயுஸ் கலைகள் அனைத்தும் கற்றவனானான்; இப்பொழுது கவ்ச மணியத்தக்க வாலிபனாய் விட்டான்; ஆகவே உன் நாதன் சாட்சியாக என்னிடம் வைத்த அடைக்கலப்பொருளை என்னிடம் ஒப்புவித்துவிட்டேன்; இனி இங்கிருந்தால் என் தபோவன நியமங்கள் தடையுறுமாதலால், எனக்குத் திரும்பிப் போக விடையளிக்க வேண்டுகிறேன்.

ஊர். நெடுநாள் கழித்து பூஜ்யரான தங்களைக் கண்டமையால் உங்களை விட்டுப் பிரிய மனமில்லை. ஆயினும் உங்களைத் தடை செய்வது நியாயமன்று, மறுமுறை எங்களைப் பார்ப்பதற்காக இப்பொழுது தாங்கள் விடைபெற்றுக் கொள்ளலாம்.

அ. அம்மா, பூஜ்யரான சயவனரை நான் தாழ்வுடன் பணிந்ததாகச் சொல்லவேண்டும்.

தா. அப்படியே ஆகட்டும்.

கு. அம்மா, வாஸ்தவத்தில் தாங்கள் திரும்பிப் போவதானால் ஆச்சிரமத்திற்கு என்னையும் அழைத்துப் போகவேண்டாமா?

அ. கண்ணே, குழந்தாய், கிரமப்படி உனது முதல் ஆச்சிரம காலத்தை நீ கழித்தாயது, இனி உனது இரண்டாம்

ஆச்சிரமத்தை நீ ஆரம்பிக்க வேண்டிய காலம் வந்து விட்டது.

தா. குழந்தாய், உன் தந்தை சொற்படி நடப்பாயாக!

சூ. ஆனால் என் துடைமீது உட்காரவைத்து தன் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தால் சந்தோஷப்படும் மணிகண்டகம் எனும் தோகை நிறைந்த என் மயிலை என்னிடம் அணுப்பும்.

தா. [புந்நகையுடன்] அப்படியே செய்கிறேன், உங்கள் எல்லோருக்கும் மங்களமுண்டாகுக!

[போகிறான்.]

அ. கல்யாணி, சசிதேவியினிடம் ஜெயந்தனைப் பெற்ற இந் திரைப்போல், உன்னிடம் இக்குமாரனைப் பெற்ற நான் தந்தையர்களுக்குள் தன்யனானேன்.

ஊர். ஹா! [துக்கிக்கிறான்]

வி. தேவியவர்களின் கண்களில் சூடென்று கண்ணீர் வருவ தற்குக் காரணமென்ன?

அ. சந்தரி, எனது சந்ததி விர்த்தி யடைந்ததற்காக நான் சந்தோஷப்பட்டிக் கொண்டிருக்குமபொழுது உனது மார்பகத்தில் மற்றொரு முத்தா ஹாரம் அணிவதுபோல் முத்து முத்தாக நீ கண்ணீர் சொரிவானேன்?

[அதைத் துடைக்கிறான்.]

ஊர். மஹாராஜா, கேட்பீராக, முதலில் நமது மைந்தன் முகத்தைக் கண்டதும் அதை மறந்தேன்; இப்பொழுது தாம் தேவேந்திரனுடைய பெயரைக் கூறியபொழுது, அவரிட்கட்டளை என் நினைவிற்கு வந்தது, அதனால் தான் துயருறுகிறேன்.

அ. அது என்ன கட்டளை சொல்.

ஊர். முன்பு தங்களைக் கண்டு நான் காதல் கொண்டபொழுது தேவேந்திரன்—ஆக்ரூபித்தார்—

அ. அவரது ஆக்ஞாபனை என்ன ?

ஊர். “ராஜரிஷியாகிய, எனது நண்பர், அவருக்கு உன்னிடம் பிறக்கும் மகனுடைய முகத்தைப் பார்க்கும்போழுது, நீ என்னிடம் வந்து சேரவேண்டும்” என்று. அதன் பேரில், தங்களை விட்டுப் பிரியவேண்டுமே யென்று பயந்தவளாய், மகன் பிறந்தவுடன், அவனுக்கு கலைகள் கற்பிக்கவேண்டும் என்னும் வியாஜத்தைக் கொண்டு, இரகசியமாய், பூஜையான சத்யவதியிடம் அவளை ஒப்பு வித்தேன். இன்று, அவர்களால், அக்குமாரன் தன் தகப்பனுக்கு சுஸ்ருஷை செய்யத்தக்க வயதுடைய வனாகிவிட்டான் என்று என்னிடம் கொண்டுவந்து விடப்பட்டான் சிரஞ்சீவி.—ஆகவே நான் தம்முடன் இருக்கக் கூடிய காலம் முடிந்து விட்டது !

அ. [பெருமூச்செறிந்து] அந்தோ! விதியானது, மனிதனுடைய சுகத்தை எவ்வளவு சலபத்தில் அழிக்கிறது—மெல்லிய இடையாய்! தனையன், கிடைத்தானே என்று நான் சந்தோஷப்படும் தருணத்தில், உன்னை விட்டுப்பிரிய வேண்டிய காலம் வந்து சேர்கிறதே! இது எத்தன்மைய தென்றால், வாடிவதங்கிய விருட்சமானது, மேகமானது முதல் முதல் மழைபொழிய அதனால் சற்று தாபம் தணிந்த சமயத்தில், திடீரென்று அதன் மீது மின்ன லிடிவிழுந்தது போலாம்.

வி. ஆகவே இந்த ஒரு விஷயம் எத்தனை தீமைகளை உண்டு பண்ணுகிறது! இப்பொழுது மஹாராஜா அவர்கள் மரவுரியணிந்து கடும்தபசு செய்யக்கானகம் போவார் போலும்.

ஊர். கலைகளைத்தையும் உணர்ந்த நமது மைந்தனை உம்மிடம் ஒப்பித்துவிட்டு, நான் தேவலோகம் போனவுடன், மஹாராஜா அவர்கள், தெளர்ப்பாக்கிய சாலியாகிய என்னைப்பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் என்கடனை ஒழித்துவிட்டதாக எண்ணுவீராக !

- அ. சுந்தரி, அப்படிச் சொல்லாதே. பிரிவினுக்கு சுலபமாய் இடங்கொடுக்கும் மற்றவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கும் தன்மை, இச்சைப்படி நடக்க இடங்கொடாது; ஆகவே உனது எஜமானன் கட்டளைப்படிநட. நானும் இவ்விராஜ யத்தை உன் குமாரன் ஆயுசினிடம் ஒப்பிவித்து, மான் கூட்டங்கள் திரியும் மஹா ஆரண்யம் ஏகுகிறேன்.
- கு. காளை வ்ரஷபம் தாங்கிய நுகத்தடியில் கன்றினைக்கட்டு வது தகப்பனருக்கு தர்மமல்ல.
- அ. குழந்தாய், கந்துகக்கரியானது கன்றாயிருந்த போதிலும் மற்றக்கரிகளை அடக்கி ஆள்கின்றது. நல்ல பாம்புக் குட்டியின் விஷமும் நரமனிதனைக்கொல்கிறது; அரச னானவன் சிறுவனாயினும் அவனியை ஆளத்தக்கவன்; தன் கடமையை முடிக்கத்தக்க இம்மேன்மையாம் சக்தி சபாவத்திலேயே வருகிறதே யொழிய, வயதாவதினால் உண்டாவதன்று—லாதவ்யா, மந்திரிக்கூட்டத்தினிடம் சென்று, ஆயுசின் பட்டாபிஷேகத்திற்கு அனைத்தும் சித்தம் செய்யும்படி நான் கட்டளையிட்டதாகச்சொல்.
- க. மஹாராஜாவின் கட்டளைப்படி.

[வருத்தத்துடன் போகிறான்.]

- அ. [ஆகாயத்தைப் பார்த்து] ஆகாயம் நிர்மலமாயிருக்குங் கால், இம்மின்னலொளி எங்கிருந்து வந்தது?
- ஊர். [கவனித்து] ஓ! நாரதமாமுனி வருகிறார் போலும்.
- அ. ஆமாம்! பூஜ்யரான நாரதர் தான். அர்க்கியபாத்யாதி களைக் கொண்டுவாருங்கள் அவரை வரவேற்க!
- ஊர். இதோ இருக்கின்றன அவரை வழிபடவேண்டியதற் குரியவஸ்துக்கள்.

நாரதர் வருகிறார்.

- நா. பூலோகத்தையாளும் புருரவசுக்கு ஜெயமுண்டாகுக!
- அ. பகவானே, நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

[அர்க்கிய பாதியாதிகளைக் கொடுத்து நமஸ்கரிக்கிறார்.]

- ஊர். பகவானே, அடியாள் நமஸ்கரிக்கிறேன்
- நா தம்பதிகளாய் நெடுநாள் பிரியாமல் வாழ்வீராக!
- அ. [ஒரு புறமாக] அப்படி ஆகுமா? [உரக்க] குழந்தாய், மஹரிஷியை நமஸ்கரிப்பாய்.
- கு. பூஜ்யரே, ஊர்வசியின் குமாரனான ஆயுஸ் நமஸ்கரிக்கிறேன்.
- நா. சிரஞ்சீவியாக வாழ்வாயாக!
- அ. இந்த ஆசனத்தைத் தாம் அலங்காரம் செய்ய வேண்டும். [நாரதர் உட்கார எல்லோரும் உட்காருகின்றனர்.]
- நா. ஹே ராஜன்! மகேந்திரனுடைய கட்டளையைக் கேட்பாயாக!
- அ. அதிகவனமாயிருக்கிறேன்.
- நா. தனது பிரபாவத்தினால் எங்கு நடப்பதையும் அறிகின்ற இந்திரன், வனம்போக வேண்டுமென்று தீர்மானித்த உனக்கு இவ்வாறு தெரிவிக்கிறார்—
- அ. அவரது ஆக்களை என்னவோ?
- நா. திரிகால வர்த்தமானிகளாகிய முனிஸ்வரர்கள், தேவர் சளுக்கும் அசுரர்களுக்கும் அதிசீக்கிரத்தில் ஓர் யுத்தம் நடைபெறுமென அறிவித்திருக்கின்றனர்; நீயே யுத்தத்தில் எமக்குதவிபுரியும் சுத்தவீரன்; ஆகவே உனது ஆயுதங்களை நீ எறிந்து விடலாகாது; ஆகையால் உன் ஆயுசுபர்யந்தம் ஊர்வசி உன்னை விட்டுப்பிரியலாகாது, என்பதேயாம்.
- ஊர். [ஒரு புறமாக] ஹா! என்னிருதயத்தினின்றும் ஓர் முள்ளினை எடுத்தது போலாயது!
- அ. தேவேசனது ஆக்களைக்கு உட்பட்டவன் நான்.
- நா. நல்லது, இந்திரன் உனக்கு உதவிபுரிய வேண்டும், நீ அவனது ஆக்களைக்கு உட்பட்டு நடத்தல் வேண்டும், சூரியனானவன் அக்னியை உண்டாக்குகிறான், அக்னி

யானது சூர்யனுக்குத் தவுகிறது. [ஆகாயத்தை நோக்கி] ரம்பா, அரசுகுமாரனான ஆயுசுக்கு, யுவராஜனாக அபிஷேகம் செய்ய தேவேந்திரனால் சேர்க்கப்பட்ட சம்பாரங்களை இங்கு கொண்டு வா.

ரம்பை முதலியோர் அவைகளைக் கொண்டுவருகின்றனர்.

ர. பகவானே! இதோ அபிஷேக சம்பாரங்கள்.

நா. சிரஞ்சீவியாகிய அரசுகுமாரனை சிம்மாசனத்தில் உட்காரவைப்புகள்.

ர. குழந்தாய், இப்படிவந்து உட்கார்.

நா. [அபிஷேகம் செய்து] ரம்பா, மற்ற விதிகளைச் செய்து முடிப்பாயாக.

ர. [அங்நனமே செய்து] குழந்தாய், மாமுனிவரையும் உன் தாய் தந்தையரையும் நமஸ்கரிப்பாய்!

[குமாரன் அங்நனமே செய்கிறான்.]

நா. உனக்கு சேஷமமுண்டாகுக!

அ. நமது குலத்தைக் காப்பாற்றுவவனாயாக!

ஊர். உன் தந்தையைச் சந்தோஷிக்கச் செய்வாயாக!

[எல்லோரும் ஆசீர்வதிக்கின்றனர்.]

உரட்கி முடிக்கிறது.

